ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ.— ΑΡΙΘ. 133 (28)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ.— ΠΕΜΠΤΗ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΨΩΗΛΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΕΛΠΙΣ

Εἰκὼν τῆς Ἀγγλίδος Κας Ἔρνεστ Πλάτ, προσωποποιοῦσα τὴν «Λευκόχειρα Ἐλπίδα» καὶ ἐκτεθεῖσα εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν Ρίτζ ἐν Λονδίνῳ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΩΡΑ

Ἡ δὴ ἀπογευματινὴ εἶνε ἡ πλέον ἀγωνιώδης ὥρα τῆς πατριωτικῆς ἡμέρας. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥραν κυκλοφοροῦν τὰ φύλλα τῶν ἑσπερινῶν ἐφημερίδων. Μέχρι τῆς δης μ. μ. ὁ Ἀθηναῖος ἐγκάφαλος εἶνε στάδιον λαμπρὸν φαντασίας καὶ καρδίας. Τὸ ἐπιφυλακτικὸν, γραφῶδες, μυστηριῶδες καὶ κατάπληκτον ὕφος μερικῶν εἰδήσεων τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων κόβει τοὺς χαλινοὺς τοῦ λογικοῦ :

κι' ἀπολιτὸς σᾶν νέο πουλόρι
ὅπου τὸν πάει — πάει ὁ νοῦς
μέ' σ' ἀχνὸς καπνούς.

Εἰς τὰ καφενεῖα ἄλλως τε καὶ εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα κυκλοφοροῦν πέραν τοῦ μεσονυκτίου αἱ τερατωδέστεραι τῶν διαδόσεων. Ἡ ὑπερέντασις τῶν νεύρων καὶ ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων ἀπὸ τὴν πάλην τῆς ἡμέρας, τὸ τρίτον ἀψέντι, ἡ ἕκτη μπύρα, ὁ ἑβδομος καφὲς, κλωσσεύουν κατὰ τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας διαδόσεις καὶ φήμας, αἱ ὁποῖαι φθάνουν εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα ὡς γεγονότα καὶ ἀλήθειαι. Ποῦ νὰ ἐξακριβωθοῦν; Ἡ ὥρα εἶνε τοιαύτη, ὥστε εἶνε ἀδύνατος ἡ ἐξέλεγξίς των. Ὅλοι οἱ ἐπίσημοι κοιμῶνται πρὸ ὡρῶν. Ἀναγράφονται λοιπὸν ὅλαι αὐταὶ αἱ τερατολογίαι: μὲ τὸ πυθικὸν ὕφος καὶ τὰ χαράγματα ἐξορμοῦν δίκην ἀλογομιγῶν κατὰ τῆς ἡσυχίας τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ μήπως τὰς ἀποδιώκει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας; Ἀπ. εναντίας αὐξάνονται, πληθύνονται καὶ τερατοποιοῦνται, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ τὰς πλατείας καλοῦνται εἴκοσιν ἡλικίαι, ἀνακαλοῦνται οἱ Πρεσβευταὶ καὶ καταστρώνονται τὰ σχέδια τοῦ βομβαρδισμοῦ. Καὶ ἐν μέσῳ τοιούτου μαρτυρίου ἔρχεται ἡ δὴ ἀπογευματινὴ, μετὰ τὸ μικρὸν διάλειμμα τοῦ μεσημβρινοῦ ὕπνου. Τί εἶνε αἱ ὀβίδες καὶ αἱ τορπίλαι ἐμπρὸς εἰς τὰς ὀξείας φωνὰς τοῦ ἐφορμῶντος εἰς τὰς ὁδοὺς πλήθους τῶν ἐφημεριδοπωλῶν; Αἱ ἔως ἐκείνην τὴν ὥραν ὑπνηλαὶ καὶ χασμώμεναι Ἀθῆναι ἀναπηδοῦν ὡς νὰ ἐκτυπήθησαν ὑπὸ ἀφθόνου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Καὶ ὁ Ἀθηναῖος, πολυβασανισμένος ἀπὸ εἰκοσάωρον φαντασιοκοπίαν, ὁρμᾷ καὶ ἰδῇ ἂν ἐδημοσιεύθη τὸ Διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως, ἂν ἔδειρεν ὁ Βεζύρης τὸν Γρυπάρην, πόσοι ἐσφάγησαν εἰς τὴν Σμύρνην κλπ. Ἡ ὁρμὴ ἄλλως τε καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῶν ἐφημεριδοπωλῶν—τόνος, τὸν ὁποῖον φαντάζομαι ὅτι θὰ ἔχουν αἱ σάλπιγγες, αἱ ὁποῖαι θὰ σημάνουν τὴν Δευτέραν Παρουσίαν—δίδει κάτι τὸ ἀπέρως καὶ κρίσιμον καὶ ἀγωνιῶδες εἰς τὴν ὥραν αὐτήν.

Ὅταν τὸ βράδυ ἀκούω εἰς τοὺς δρόμους τὴν θύελλαν αὐτὴν, ἐνθυμοῦμαι μίαν μοναδικὴν ὥραν τῆς ζωῆς μου: Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1908 ἐστάθην εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ παρακολουθήσω τὰ τῆς παραχωρήσεως τοῦ Συντάγματος. Ἐνῷ διηρχόμην τὴν γέφυραν τοῦ Γαλατᾶ μὲ τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνάδελφον κ. Κοσανάρην, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ δεχθῇ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον καὶ νὰ μὲ εὐκολύνῃ εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ἤκουσα μίαν θρηνώδη φωνὴν ἀπαράλλακτα ὡς τοῦ γέρου, ὁ ὁποῖος φωνάζει τὸ «στραγαλάκια-στραγαλάκια». Ὁ συνάδελφός μου, γνωρίζων τὴν Τουρκικὴν, διέταξε τὸν ἀμαξᾶν νὰ σταθῇ καὶ μοῦ εἶπε :

— Κατεβαίνω νὰ πάρω ἕνα παράρτημα τῆς «Ἰκδάμ».

— Παράρτημα ; Ποῦ εἶνε τὸ παράρτημα;...

— Νάτο!...

Εἶδα εἰς μίαν γωνίαν τῆς γεφύρας ἕνα γέρον Γκέκαν νὰ κρατῇ κάτι τεμάχια χάρτου καὶ νὰ μυρλίζῃ :

— Ἰβαλέ...Ἰβαλὲ (παράρτημα).

Τί νομίζετε ὅτι ἔλεγε τὸ παράρτημα ἐκεῖνο ; Ὅτι ἐπανεστάτησε τὸ Ναυτικόν! Καὶ τὸ διέλαβε ὁ ἄθλιος Γκέκας ὡς νὰ ἐξομολογεῖτο. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθαν 15—20 Ἀθηναῖοι ἐφημεριδοπῶλαι ὑπὸ τὸν κ. Β. Τσαγκάρην καὶ ἐγκατασταθέντες ἤρχισαν τὴν πώλησιν τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Ἀδύνατον νὰ εἰπωθῇ ὡς ποῖος θρίαμβος ὁρμῆς, σαλάγου, ἀλαλαγμοῦ ἔπληξε τὰ σοκάκια τοῦ Πέραν καὶ τοῦ Γαλατᾶ ἡ φωνή :

— Ἐφημερίδεεες ! Ὁ Σοὐλτᾶνος καὶ τὸ Σύνταγμα !

Καὶ οἱ ἴδιοι Κωνσταντινουπολῖται τότε ἐπῆραν εἴδησιν ὅτι κατελύθη τὸ κράτος τοῦ ζόφου καὶ τοῦ τρόμου, τὸ ὁποῖον ἀκόμη ἔθλιβε τὰ στήθη καὶ τὸν λάρυγγα ὅλων τῶν ἀτυχῶν κατοίκων τοῦ Βυζαντίου.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΑΡΧΑΪΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΟΦΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ

Ὅπω: αἱ θλιβεραὶ βαθμίδες μελαγχολικῆς σοναντᾶ: ἀφήνουν νὰ κυλίεται ἡ σκιὰ τῆς μελαγχολίας, οὕτω καὶ τῆς φύσεως ὁ μυστικὸς θρῆνος ὡς λυγμὸς πληγωμένος ψυχῆς διαχύνει εἰς τὴν στενάζουσαν τοῦ πόνου κλίμακα τὴν ἁρμονίαν τῶν μεταξίνων της φύλλων ..

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Αἵμου, ἥτις τόσων συχνὰ ραπίζεται ἀπὸ τὸν μανιώδη βορρᾶ, μία διαφανὴς σκιὰ περιπατεῖ...Κατέρχεται, πάντοτε κατέρχεται... Καὶ ὅταν πλέον ἐξαπληθεῖσα πίπτῃ ἐπί τινος χλοερᾶς πεδιάδος, ὁ ἥλιος, ὅστις ἐφώτιζε τὴν πορείαν της, κρύπτεται ὑπὸ τὰ λευκὰ παραπετάσματα τῶν συννέφων τῆς Ἀνοίξεως, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ διὰ τῶν ἀκτίνων του τὰς φλογερὰς σκέψεις τῆς ψυχῆς ἐκείνης...

Εἶναι ὁ Ὀρφεύς ! Βαδίζει τὴν πικρὰν ὁδὸν τῆς ζωῆς ἀνιγμένος ἐν τοῖς λυγμοῖς του... Ἡ ἐρημος ψυχή του ἔχει ἀδελφοὺς ἤδη τοὺς στόνους τῆς φύσεως... Ἐδῶ λυγμοὶ τρωθείσης καρδίας, ἐκεῖ οἰμωγαὶ ἀποδιδόμεναι ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὑψηλὸς ἠχοῦς... Τὸ ὄνειρόν του, τὸ μοναδικὸν ὄνειρόν του διελύθη ὡς ἀτμὸς ὀμίχλης ἐν τῇ πρωΐᾳ τοῦ βίου του, καὶ ἡ μαχθεῖσα εἰμαρμένη, μαραίνουσα τὸ εὔσομον ἄνθος του, ἐχάρατε δι' αὐτὸν ζωὴν δακρύων καὶ γόων ..

— Εὐρυδίκη, Εὐρυδίκη, πότε θὰ σὲ ἐπαυδῶ ;

Μέχρις αὐτοῦ φθάνουσιν οἱ ὀγκθοι τῶν κυμάτων τοῦ Βοσπόρου, καὶ ὡς ἀπάντησιν ἡ Ἠχὼ φέρει ἕναν στεναγμόν:

— Εὐρυδίκη, Εὐρυδίκη...

Τὰ μετάξινα ἄνθη μὲ τοὺς ἀβροὺς κλώνας κλίνουσι τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ πόνου !...

— Εὐρυδίκη, ἡ φωνή μου ἐλθέσθη διὰ σέ...

Ἔνας λυγμὸς δωσεῖ τὴν φύσιν, καὶ αἱ Νύμφαι ὀπισθεν τῶν δένδρων, πίσθανόμεναι τὸ ἄλγος τῆς ἀποφρανισθείσης καρδίας του, θρηνοῦσι...

Ὁ νοῦς του θολοῦται ... Σπασμωδικῶς σφίγγει τὴν λύραν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ κρούει, κρούει, κρούει !...'Α !...δὲν εἶναι πλέον ἄνθρωπος !... Ἡ ὀδύνη μᾶς στιγμῆς δύναται νὰ φέρῃ πρὸ αὐτοῦ γονυπετῆ τὴν 'Αθανασίαν !...

Ὀγκοῦνται τὰ στήθη τῆς μακρυνῆς θαλάσσης καὶ καταπίπτουσι πάλιν ἐν ἀγωνίᾳ ... Αἱ λεῦκαι, αἵτινες πρὸ ὀλίγου ἐπάλαιον μὲ τὰς πτέρυγας τοῦ ἀνέμου, ἤδη κύπτουσι τὴν τουφερὰν κεφαλήν...Αἱ πυκνόφυλλοι πλάτανοι, μὲ τὰς Αἰολικὰς καθάρας ἐντὸς τῶν κλίδων των, φρίττουσι, καὶ αἱ Νύμφαι, αἱ αἰθέριαι νύμφαι τοῦ δάσους, συμπλέκουσαι τὰς χεῖρας ἐν ἀπελπισίᾳ, ἔρχονται καὶ σπογγίζουσι διὰ τῶν μακρῶν μεταξίνων πλοκάμων των τὰ ἄσβεστα δακρυά του...

Ἀλλὰ ἰδού !...Ὠχριᾷ ἡ ὡραία κεφαλή...Αἱ χεῖρες νεκροῦνται, ἀφήνουσα ὡς τελευταίαν ἀπίχθην ἕνα στεναγμόν. Καὶ οἱ ὀφθαλμοί, οἱ γλυκύτατοι ὀφθαλμοί, οἱ κατοπτρίζοντες τὸν πόνον, κλίνουσι τὰ μακριὰ βλέφαρα εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον ... Τὰ χείλη τὰ μαραμένα ἀφήνουσι νὰ διαγραφῇ ἐλαφρὸν, ὡς σκιὰ φευγαλέα, μειδίαμα ... Καὶ ἡ ψυχή του, ἡ μεγάλη ψυχὴ τοῦ μουσικοῦ, λευκὴ ὡς ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ταχεῖα ὡς πνοὴ ζεφύρου, πτῇ αἰθέρια ὡς ὄνειρον εἰς συνάκτην τῆς τεθλιμμένης Εὐρυδίκης, ἐνῷ θρηνεῖ ἡ Φύσις μὲ δόσιον δάκρυα πέριξ τῆς χλωμῆς μορφῆ τοῦ ὡραίου νεκροῦ !...

Ἄρτα

ΦΙΦΙΚΑ ΜΥΛΩΝΑ

ΤΑ ΑΝΩΤΑΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποθνήσκει, ἔλεγεν ὁ Flourens, φονεύεται. Ἀναμφιβόλως, οἱ περισσότεροι μεταξὺ ἡμῶν βραχύνουσι τὴν ζωήν των διὰ τῆς παρὰ φύσιν ἀπλουστέρου κανόνων τῆς ὑγιεινῆς.

Ἀλλ' εἶναι δυνατὸν πάντες γενικῶς νὰ ζήσωσιν ἑκατὸν ἔτη ;

Ἡ ἀνθρωπότης ἔχει μέγαν ἀριθμὸν παραδειγμάτων ἀνθρώπων, οἵτινες ἔζησαν ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη.

Ἐν Καναδᾷ ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1871 ἐβεβαίου τὴν ὕπαρξιν 421 ἀνθρώπων ὑπερβαινόντων τὸ ἑκατὸν ἔτος.

Ἐν Buenos Ayres ἔζη, ὁ ἀθίοφ Bruno Cotrin ἡλικίας 150 ἐτῶν.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ Golarele, ὑπῆρχον ἐν Ἐδρόπῃ, ἐν ἔτει 1870, 62,503 ἀνθρωποι ἡλικίας ἄνω τῶν 100 ἐτῶν.

Ἐν Σερβίᾳ ὑπῆρχον τελευταίως τρεῖς γέροντες ἡλικίας 135—140 ἐτῶν, 18 ἡλικίας 125—135 καὶ 290 ἡλικίας 115—125.

Ἐν Ρουμανίᾳ ὁπολογίζουν 1000 γέροντας ἡλικίας ἄνω τῶν 100 ἐτῶν.

Ἐν Ρωσσίᾳ διηγοῦνται περὶ ἑνὸς γέροντος ἀποθανόντος ἐν ἡλικίᾳ 168 ἐτῶν !

Ἐν Οὐγγαρίᾳ, ὅπου οἱ ἔχοντες ἡλικίαν ἄνω τῶν 100 ἐτῶν εἶναι σχετικῶς ὀλίγοι, δύο γέροντες ἐόρτασαν τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τοῦ γάμου των. Οἱ δύο οὗτοι πατριάρχαι ὑπερέβαινον βεβαίως τὰ ἑκατοστὸν εἰκοστὸν ἔτος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰώνος ἀπέθανεν ἐν Fémocsvar ὁ Πέτρος Czortan ἡλικίας 195 ἐτῶν. Ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς ἦτο ἡλικίας 155 ἐτῶν !

Ἐν Γαλλίᾳ ὑπῆρχον, τὸ 1897, 213 ὑπερβαίνοντες τὸ ἑκατοστὸν ἔτος, ἐν Γερμανίᾳ 78 καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ 146.

Εἰς τοὺς Παρισίους μόνον (ἐν ἔτει 1881) ὑπῆρχον 20 τοιοῦτοι.

Πρέπει νὰ σημειώσετε ὅτι ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν, ὀχὶ βεβαίως γενικῶς, διαρκεῖ περισσότερον τῆς τῶν ἀνδρῶν.

Ἐν Γαλλίᾳ ἀπέθανεν, ἐν ἔτει 1838, ἐν τῇ Haute Garonne γυναικὶ ἡλικίας 158 ἐτῶν. Ἔτρωγε τυρὸν καὶ γάλα αἰγός. Τὸ σῶμά της, ἄφρον ὀλίγα περισσότερον τῶν 21 χιλιογράμμων, ἐκαλύπτετο ὑπὸ μιᾶς ἀλμυθοῦς περγαμηνῆς.

Οἱ γέροντες οὗτοι εἰργάζοντο καὶ ἀνεπαύοντο κανονικῶς, ἦσαν περιωρισμένοι εἰς τὰς ἐπιθυμίας των καὶ ἔζησαν μακρὰν τῶν τιμῶν καὶ τῶν περιουσιῶν.

Βόλος

Δ. ΔΑΥΙΔ

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Ὁ κ. Βεοθελὼ πρὸ χρόνων ὑπέβαλε πρὸς ἐξέτασιν ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὁλόκληρον σειρὰν μικρῶν κατόπτρων ὑελίνων Γαλατο-Ρωμαϊκῶν, ἅτινα ἀνεκαλύφθησαν εἰς νεκροπόλεις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μάγνης. Τὰ κάτοπτρα ταῦτα ἀνέφερον εἰς τοὺς ποώτους αἰῶνας τῆς Ἐγείρας.

Ὁ κ. Βεοθελὼ ἔκαμεν ἀνάλυσιν τῆς οὐσίας, ἡ ὁποία καλύπτει τὸ ἔνδον μέρος τῶν κατόπτρων, καὶ εὗρεν ὅτι τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ καθαροῦ μολίβδου. Φρονεῖ δὲ ὅτι τὰ κάτοπτρα ταῦτα ἐχρησίμευσαν ἴσως ὡς κοσμήματα εἰς κιβωτίδια.

Τὰ κάτοπτρα δὲν ἐχρησίμευσαν μόνον εἰς τοὺς Ἀραίους πρὸς στολισμὸν τῶν τοίχων τῶν οἰκιῶν, διότι προσήρμοζον αὐτὰ καὶ εἰς τὸ βάθος διαφόρων δοχείων ἢ πινακίων, ἐν οἷς ἔδεετο τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν κρέατα. Ἐπίσης τὰ ἔδεετον εἰς τὸ βάθος τῶν κυπέλων καὶ ποτηρίων, ἅτινα οὕτω ἐπολλαπλασίαζον τὴν μορφὴν τῶν δαιτυμόνων καὶ παρήγαγον πληθὺν προσώπων.

Γενικῶς δὲ τὰ κάτοπτρα τῶν Ἀραίων ἦσαν ἐξ ὑπόχρυσου ἡφαιστειώδους λίθου. Τὴν θήκην δὲ ἐν ᾗ τὰ ἐφέλλατον τὴν ὀνόμαζον λοφεῖον :

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον κάτοπτρα ἐξ ἀμιγοῦς χαλκοῦ, ὡς ἀναφέρει ἡ «Ἔξοδος».

Οἱ Ἄραβες μετεχειρίζοντο ἐπίσης κάτοπτρα ἐκ μετάλλου.

Ἐν Ἑλλάδι καὶ Ρώμῃ ἔκαιον χοῆσιν κατόπτρων ἐκ χαλκοῦ, βραδύτερον δὲ ἀνεμίγνυον εἰς τὸν χαλκὸν καὶ ἄργυρον. Ἀλλ' ἡ μεταγενεστέρα ἀνάλυσις ἀπέδειξεν ὅτι συνήθως διὰ τὰ κατασκευάσωσι κάτοπτρα ἐκ μετάλλου ἀνεμίγνυον χαλκόν, βαναδίσκον, ἀντιμόνιον καὶ μόλυβδον· ὑπερέχει ὁ χαλκὸς καὶ εἰς μικροτέραν ποσότητα ὑπῆρχεν ὁ μόλυβδος.

Ἡ κατασκευὴ τῶν κατόπτρων διῆλθεν ἔκτοτε διὰ διαφόρων φάσεων καὶ σταθμῶν, μέχρις οὗ κατέληξεν εἰς τὰ κάτοπτρα, εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν τὴν φίμην τῶν ἐργοστασίά τινα τῆς Βενετίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἐν γένει.

Βόλος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΚΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΡΩΣΣΗ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἀφῆκαμεν τὸν δημοψιλῆ Ραϊνόλδον Ρώσσην νὰ κάμῃ τὴν «αὐτοπαρουσίασίν» του. Ἤδη, ἀφοῦ ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἑλλάδος», τοῦ παρεχωρήσαμεν μίαν θέσιν, διὰ νὰ ἐκφράζῃ τακτικὸς τὰς «impressions» καὶ τὰ διανοήματά του· μὲ τὰ ἰδιόρρυθμα Ἑλληνογαλλικά του καὶ τὴν πρωτότυπον γλῶσσαν καὶ σχέψιν του. Τὸν παρεκαλέσαμεν μόνον νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τὴν στήλην ταύτην ὡς ἐξοχικὸν βῆμα, διότι ὁ κ. Ρώσσης θὰ πολιτευθῇ, ὡς γνωρίζετε, ἀλλὰ νὰ συζητῇ μόνον τὰ πολιτικὰ καὶ ἰδίως τὰ κοινωνικὰ θέματα μὲ τὸν ἰδικόν του τρόπον. Συνεπῶς ἂς μὴ παραξενεύεται ὁ ἀναγνώστης δι' ὅ,τι θὰ βλέπῃ εἰς τὴν στήλην ταύτην, ἡ ὁποία θὰ δημοσιεύεται ἀδιόρθωτος καὶ ἀνεξέλεγκτος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΡΩΣΣΗ

Πέμπτη, 29 Ἰουνίου

Εἰς τὸ πρῶτον εἰσακτήριον ἀρθρίδιον τοῦ «Ἡμερολογίου» μου ἐν τῇ «Ἑλλάδι» τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ἔγραφα : «Τὸ Ἡμερολόγιον» τοῦ Ρώσση θὰ ἦναι τὸ Σημειωματάριον ἑνὸς ἀπομεμονομένου καὶ ὑψηλοπλανομένου θεατοῦ καὶ κριτοῦ τῶν γεγονότων καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ἡμέρας». Ὁ καθορισμὸς οὗτος δὲν εἶνε τέλειος (complet) προσθέτω, ὅτι τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο θ' ἀποτελῇ Καρνὲ μιᾶς ψυχῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐλευθέρως καὶ ὀρθάνοικτα θ' ἀναγιγνώσκῃ πᾶς τις τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ὥρᾳ τῇ ὥρᾳ, λεπτῷ τῷ λεπτῷ τὰς σκέψεις, τὰς ἐντυπώσεις, τὴν αἰσθήρισιν (sensation) ἐπὶ τοῦ ἀπροόπτου τῆς στιγμῆς (αἴφνης, ὁ μοῦ ἔφυστο, νὰ μὴ γίνῃ τὸ ἰδικόν τὰ μάτια μου, νὰ μὴν τ' ἀκούσω τ' αὐτιά μου, ἡ αὐτοκτονία τῆς Κυβέλης) θὰ εἶναι τὸ κάθοπτρον ὁλοῖ τῆς Ἰαπωνοπαιμυοβιστικῆς μοῦρης μου, ἀλλὰ τὴς διανοητικότητός μου, τῶν μυχιαιτέρων κινήσεων (mouvements) τοῦ ὄντου μου (entité) τὸ μάρμαρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐξαπλόνω πρὸς ἡμισίαν ζωντανοψίαν αἱμοσταγῆ (saignante) τὰ σπλάγχνα μου... «Ὠραία θένε τὰ ἐντόστια τοῦ γέρου-Ρώσσῃ», θὰ πεταχθῇ κανεὶς ἀναιλής κακόβουλος περιστατικὸς (Voisin). — «Ἐὰν τὰ μοῦτρα μου, θὰ τοῦ ἀπαντήσω, εἶνε ριτιδωμένα, καὶ ἐὰν τὰ μυοστάκια μου κατελευκάνθησαν, τὸ ζῶμα μου καὶ ἡ καρδία μου εἶνε ἀκόμη θαλαρὰ καὶ νεοτατα. Ἡ διανοιά μου ἀκμαία καὶ τὰ σπλάγχνα μου, ἐκτεθειμένα (etalés) θὰ προβάλουν λαχταρέοντα (palpitants) καὶ ρόδινα ἐλὴν ἐὴν ζωτικότητα τοῦ ἀτόμου μου. Ἀλλὰ, μὲ τίλε μου, ἄγεις ὁλκαιον τὰ σπλάγχνα αὐτὰ εἶνε κατακαμμένα (calcinées) ἀπὸ τὸν πόνον ἀλλὰ στὰ κάρδουνα αὐτὰ θὰ εὕρῃς ἀδάμαντας καταλάμποντας. ρυάκια ρουμπινίων, τὸ ὅλον δὲ περιδεδεδλημμένον ἀπὸ ἀτσάλι καὶ ἐν τῇ κατασπαραγμένῃ καρδιᾷ μου ἀνεξάντλητον πηγὴν ἀγάπης καὶ τηλεδίτια ὑφελειακῆς τρυφερότητος...» — «Νάρκισσε!». — «Ὀλοῖ! κρυσταλλένια κρίνα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνανακλᾶται ἀθῶα (ingénue) ἡ ψυχή μου, ὅπως ἡ ψυχὴ τοῦ μεγαλοφυοῦς». «Ἀλλὰ ἄλλα αὐτὰ, ἀλ αὐτὴ ἡ φρασεολογία, καθὼς τὸ καταλαβάστε, ἀγαπητὴ μου Χ..., ἀγαπητὰ Κονδυλάκη, ἀγαπητοὶ συμπολῖται, πού μὲ διαβάζετε γιὰ νὰ γεμίσω ἐλλείψεις ἐμπνεύσεως τῆς πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα ὑπεσχημένας γραμμὰς τοῦ πρώτου Ἡμερολογίου μου!

Ραϊνόλδος Ρώσσης

MONTESQUIEU

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΧΑΖΕΥΕΙ

(ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΡΣΟ)

«Οἱ Παρισινοὶ ἔχουν καταλῃφθῇ ἀπὸ μίαν περιέργειαν, ἤτις ὑπερβαίνει τὴν μωρίαν. Ὅταν ἔφθασα στὸ Παρίσι, μ' ἐθεώρησαν οὐρανοκατέβατον. Γέροι, μεσόκοποι, κυρίες, παιδιά, ὅλοι ἤθελαν νὰ μὲ ἰδοῦν. Ὅταν ἐπάτουν τὸ κατώφλιον τοῦ Ξενοδοχείου που διὰ νὰ ἐξέλθω, ὅλοι ἤνοιγαν τὰ παράθυρα τοῦ νὰ μὲ ἴδοῦν. Ὅταν ἐβρισκόμην εἰς τὸν Καρμπιτὰν, ἔβλεπα νὰ σχηματίζεται ἕνας κύκλος πέριξ τοῦ ὑποκειμένου μου. Ὡσαύτως αἱ γυναῖκες ἔκαναν ἕνα μεγάλο σιβάνιο τόξο μὲ τὴς διάφορες τουαλέτες των περὶ ἐμέ. Ἐὰν ἡ τύχη μου μὲ ἔβριπτε σὲ κανένα θέαμα ἀμιλάσιο, ἑκατὸ λορνὲς ἐστρέφοντο ἐπάνω μου στὴ στιγμή. Ὀλίγες ἄνθρωποι συνεκέντρωνε περισσότερα βλέμματα ἀπὸ ἐμέ. Ἐμειδίουν πολλάκις ὅταν ἤκουα ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶχαν ἐξέλθει ἀπὸ τὴν πόρτα τους, νὰ λέγουν μεταξύ των : «Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶναι τέλειος Πέρσης». Καὶ τὸ περίεργον ! Κόβοκα πανταοῦ φωτογραφίας μου.

Ἀνθρωποι πάσης τάξεως μὲ παρηκολούθουν καὶ εἰς τὰ καταστήματα, διὰ νὰ μὲ χορτάσουν.

Ἐγὼ ἐν τούτοις δὲν ἐθαύμαζον τὸν ἑαυτόν μου τόσον γελοῖον ἀνθρωπον. Ἴσα-ἴσα εἶχα καὶ καλὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Τέλος, διὰ νὰ μὴ ἀνησυχήσω ἐπὶ πλέον τὸ καλὸ Παρίσι, ἀπεφάσισα νὰ μεταμορφωθῶ εἰς τέλειον Εὐρωπαῖον, ἀποβάλλων τὸν Περσικὸν χιτῶνα.

Ἐν τούτοις ἀπελλάγην πρὸς στιγμὴν μόνον ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα τοῦ κόσμου, καίτοι ὁμολογῶ, ἀκαμὴ τὸν ράπτην μου νὰ σκάσῃ στὰ γέλια μαζί μου.

Τοιουτοτρόπως κατορθώσα νὰ διέλθω ἀρκετὰς ὥρας ἡσυχος. Ἀλλ' ὅταν σὲ καμμιὰ συντροφιὰ ἀναγνωρίζομαι, ἤκουα ἕνα ψίθυρον πέριξ μου: «Ἀ! Ἀ! ὁ κύριος Πέρσης... Ἀ! εἶναι ἕνα ἑκατὸν πρᾶγμα Καλέ,πῶς μπόρεσ' κανεὶς νὰ εἶνε Πέρσης!...»

Γ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Αἱ γυναῖκες διατηροῦσι τὴν καλλονήν, διότι οὐδέποτε τὸ ἀνεῦμά τον κοπιάζει.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,,

ΠΟΙΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΣΑΣ;

Τὸ δημοψήφισμα τοῦτο ἔχει σκοπὸν νὰ καταρτισθῇ ἕνας γενικὸς, εὐσυνείδητος καὶ πλήρης κατάλογος ὅλων τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁλοκλήρου, ὅστις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα πρὸς ἁμίλλαν τῶν συγχρόνων. Ὁ πίναξ οὗτος θὰ ὀνομασθῇ «Χρυσοῦν βιβλίον τῆς **ΕΛΛΑΔΟΣ**» καὶ θὰ περιλάβῃ τὰ ὀνόματα τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι προσέφεραν σημαντικὰς ἐκδουλεύσεις ἢ εἰς τὴν Πατρίδα ἐν γένει (ὅπως εἶνε αἱ ἱστορικαὶ οἰκογένειαι ἢ οἱ ὑπὲρ Πατρίδος κατόπιν πεσόντες) ἢ εἰς τὴν πόλιν των ἰδιαιτέρως (ὅσαι συνετέλεσαν εἰς την πρόοδον τοῦ τόπου των) ἢ εἰς τὰ γράμματα, τὴν ἐπιστήμην, τὴν πολιτικὴν, τὸ ἐμπόριον κλπ.

Ἕκαστος ἀναγνώστης τῆς «Ἑλλάδος» δικαιοῦται νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦτο, ἀποστέλλων δι' ἐπιστολῆς τὰ ὀνόματα τριῶν τὸ πολὺ οἰκογενειῶν τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ὡς ἐπιφανεστέρας τῶν ἄλλων. Τὸ ψηφοδέλτιον τοῦτο θὰ ἔχῃ τὸν ἑξῆς τύπον :

Ἐπαρχία

Πόλις ἢ χωρίον

Ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τοῦ τόπου μου ἐπιφανεστέρας θεωρῶ τὰς ἑξῆς :

1) 2) 3)

Ὑπογραφὴ

Ἐπάγγελμα

Σημείωσις (Ἐντεῦθεν θὰ γραφοῦν ἐν συντομίᾳ οἱ λόγοι, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ψηφίσας θὰ δικαιολογῇ τὴν ψῆφόν του. Θ' ἀναγράφῃ δηλαδὴ ποίας ὑπηρεσίας προσέφερεν ἑκάστη τῶν παρ' αὐτοῦ ψηφιζομένων οἰκογενειῶν εἰς τὴν πατρίδα ἐν γένει, ἢ εἰς τὴν ἐπαρχίαν της, ἢ τὸ χωρίον της ἰδιαιτέρως).

Ἐὰν τὸ δελτίον δὲν ἔχῃ τὴν ἀνωτέρω κατάταξιν, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ ψηφίζοντες πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦν τὸ ἀληθές των ὄνομα, ἄλλως τὸ ψηφοδέλτιον θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχον.

Οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ στείλῃ περισσότερα τοῦ ἑνὸς ψηφοδέλτια.

Ἡμεῖς θὰ ἐξελέγξομεν τὴν ἀκριβείαν τῶν ὀνομάτων τῶν ψηφιζόντων, διὰ καταλλήλου τρόπου, καὶ ἂν εἴσαι ὄνομα πλαστὸν, δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἐπιτρεψθῶσι θὰ θεωρηθοῦν αἱ οἰκογένειαι ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι θὰ συγκεντρώσουν τὸ μέγιστον ἀριθμὸν τῶν ψηφισάντων εἰς

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΚΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

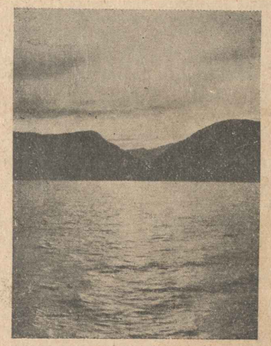

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Β. ΠΟΛΟΝ

Παρέχονται αἱ 12 ὧραι τῆς ἡμέρας· καὶ ὅμως ὁ ἥλιος δὲν δύει, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ κατοπτρίζεται εἰς τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα χρωματίζει μὲ μύρια χρώματα. Τὸ θέαμα εἶναι ἄκρως θελκτικὸν καὶ συγχρόνως μεγαλοπρεπές. Πρὸ τῆς εἰκόνος αὐτῆς ἡ ψυχὴ διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος ἀρρήτου ἡδονῆς καὶ ἡ φαντασία τὰ ὡραιότερα πλάττει ἰνδάλματα.

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Ὁ ἥλιος τοῦ μεσονυκτίου εἶνε καταφανὴς ἅπαξ τοῦ ἔτους ἀνωθι τοῦ πολικοῦ κύκλου. Ὅσον πλησιάζει τις πρὸς τὸν Πόλον, ἐπὶ τοσοῦτον τὸ φαινόμενον τοῦτο φαίνεται περισσότερον. Διαρκεῖ ἐπὶ 180 ἡμέρας εἰς τὸν Βόρειον πόλον καὶ 179 εἰς τὸν Νότιον, τὰς ὁποίας διαδέχονται μῆνες σκότους. Εἰς τὴν βορειοτέραν πόλιν τοῦ κόσμου, τὴν Χάμμερφεστ, ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰ μέσα Μαΐου μέχρι τέλους Ἰουλίου δὲν δύει!

Ὁ ἐκ Μασσαλίας Πυθέας ἀνεκάλυψε πρῶτος τοῦ ἀστρονομικοῦ τούτου νόμου, αἰῶνας τινάς πρὸ Χριστοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ταξειδίων του εἰς τὰς βορείας θαλάσσας. Τοὐλάχιστον αὐτὸ ἀναφέρουν ὁ Ἐρατοσθένης καὶ Πλίνιος ὁ νεώτερος, ἐκτὸς τοῦ Στράβωνος, ἐπιμένοντος ὅτι αἱ ἀνακαλύψεις αὗται τοῦ Πυθέα ἦσαν χονδροειδέστατα ψεύδη.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, διὰ ν' ἀπολαύσουν τοῦ θεάματος τούτου, μένουσιν ἐξόχως τοὺς νύκτας.

Αἱ ἀρκτικαὶ νύκτες, ἀπὸ τῆς τῆς νυκτὸς μέχρι τῆς ὅης πρωΐνῆς παρέχουν θέαμα θαυμάσιον, μᾶς γεννῶσι περίεργα συναισθήματα καὶ ἀφήνουν μίαν ἀλησμόνητον ἐντύπωσιν. Ὁ ἥλιος θωπεύει διὰ τῶν πλαγίων ἀκτίνων του τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς πάγους. Φαίνεται ὡς νὰ ἀγουρνῇ, ἀλλὰ καὶ ὡς νὰ ἔχῃ κουρασθῇ καὶ ἡσυχάζει. Τόσον ἡ θερμότης καὶ αἱ ἀκτίνες του εἶνε γλυκεῖαι καὶ θωπευτικαί. Τὸ χρῶμα του εἶνε ἐρυθρόν. Ἐπὶ τῶν πάγων οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα ἀφήνουσι σκιὰς ἰσχυρούς καθ' ὑπερβολὴν μεγάλας... Ὁπόταν ἐδῇ ἡ ὁμίχλη πληροῖ τὴν ἀτμοσφαῖραν, τὸ θέαμα καθίσταται μαγευτικὸν, φαντασμαγορικόν.

Ἀλλ' ὅσῳ ποιητικὸν καὶ ἂν ἄνε τὸ θέαμα, εἶνε πολὺ δύσκολον ν' ἀνθέξῃ τις εἰς τὸ κλίμα τοῦτο. Πρέπει νὰ λιποῦμεθα τοὺς κατοίκους τοῦ Πόλου ἡμεῖς, οἵτινες κατοικοῦμεν εἰς κλίματα ὑγιεινά, καὶ νὰ θαυμάζωμεν τὸν Πῆρυ, ὅστις ὑπερεπήδησε μυρίους κινδύνους, διὰ νὰ κάμῃ μίαν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνακαλύψεων τοῦ κόσμου.

GEORGES DE CRÉMONCOURT

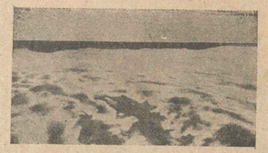

ΟΙ ΠΟΛΙΚΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Φωτίζονται ἀπὸ ἀνατολὰς καὶ λυκαυγῆ, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν ὁλοκλήρους ὥρας, ἀλλασσουν δὲ χρωματισμοὺς κάθε λεπτόν.

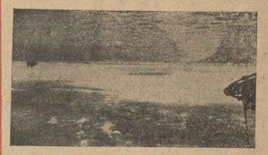

Η ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐπὶ κατόπτρου, ἀντανακλώμενος ὁ ἥλιος τοὺς χρωματίζει ἄλλοτε κυανοῦς, ἄλλοτε φαιόχρους, ἄλλοτε πρασίνους.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΪΝ

Ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανὼν Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς Μὰρκ Τοναὶν ἐυγενεῖται κάπου πῶς ἐκέρδισε διὰ πρώτην φορὰν χρήματα:

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, λέγει, ἤμην δέκα ἐτῶν καὶ ἐτήγαινα εἰς μίαν σχολὴν, τῆς ὁποίας ὁ διευθυντὴς ἦτο πολὺ αὐτηρός. Κακομετεχειρίζετο πρὸ πάντων ἕνας τῶν κατέσι, ἐφαν τὰ σκυλὴ τῆς Σχολῆς. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διὰ ἐτόλμα νὰ γελᾷ τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος, ἐτιμωρεῖτο διὰ πρωΐ μου πέντε δολλαρίων ἢ δι' εἰκοσιπέντε ραβδισμῶν, καταφερομένων εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἄνοχον νὰ καθῆσω, διὰ νὰ τὸ ἐννοήσετε. Μίαν ἡμέραν ἐφαντάσθην νὰ ἀποθανατίσω τὸ ὄνομά μου μὲ τὸ κοῦ δυλόμαχαρόν μου. Ὁ διευθυντὴς μὲ ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ μοῦ ἔδωκε ἐικοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμίαν διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσω. Ἅμα παρέρχετο ἡ προθεσμία καὶ δὲν κατέβολα δ δολλάρια, θὰ μοῦ ἔδιδε 25 ραβδισμούς. Ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ τὸ εἶπα εἰς τὸν πατέρα μου. Ὁ πατήρ μου, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον, μοῦ ἔδωκε τὰ πέντε δολλάρια. Πέντε δολλάρια! Κάμνουν εἰκοσιπέντε δραχμάς. Τὰς ἔκρυψα εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ποτὲ μέρας νὰ δεχθῶ εἰκοσιπέντε ραβδισμούς. Κάθε κτύπημα μοῦ ἀπέφερε μίαν δραχμήν. Οὕτω ἐκέρδισα διὰ πρώτην φορὰν χρήματα. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν τὰ ἀπέκτησα μὲ τὸ κεφάλι μου...

ΕΝΑ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΜΑ

Κάποτε ἐπεδέχθησαν τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰταλίας εἰς ἕνα σταθμὸν μικρᾶς πόλεως. Ἡ Α. Μ. βιαζομένη ἔλαβε μόνον ποιήματα Καμπανίου. Ἀλλὰ μερικαὶ σταγόνες ἔβρεχαν τὸ φόρεμά της. Ἡ βασίλισσα ἤρωτησε τὴν μικρὰν ὑπάνω τῆς, διὰ τὰ βγάλῃ τὸ μαντήλι της καὶ καθαρίσῃ τὰς σταγόνας. Ὁ Δήμαρχος, παρξηγήσας τὸ κίνημα τῆς Βασιλίσσης, ἔσπευσε νὰ τῆς πῇ:

— Ἀ! Ὄχι, Μεγαλειοτάτη... Σᾶς βεβαιῶ, εἶνε ὅλα πληρωμένα!...

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον:

— *Δὲν νομίζεις, φίλε μου, ὅτι καλλίτερον εἶναι νὰ συνοδεύσω ἐγὼ τὴν κόρην μας εἰς τὸ θέατρον;*

Ὅλος, ὁ κόσμος διὰ τὴν βλέπῃ καὶ θὰ λέγῃ: Ἔτσι ἦτο μιὰ φορὰ καὶ ἡ μητέρα της.

— *Ἂν ὅμως, ἀγάπη μου, βλέπει ὁ κόσμος τὴν μητέρα καὶ λέγει: Ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ ἡ κόρη της;*

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — *Ἡ ἡγεμονόπαις τῆς Σηστοῦ Ἡρὼ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἡγεμόνος τῆς Ἀβύδου Λεάνδρου—ὅπαις δὲν τὴν ἐγνώριζε—νὰ γίνῃ ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ μείνῃ ἰσοβίως ἄγαμος καὶ παρθένος. Ἡ Ἡρὼ ἐκλείσθη εἰς τὸν ἐν τῇ Ζηστῷ ναὸν τῆς θεᾶς, τὴν ἠκολούθησε δὲ ἡ θεραπαινίς της Ξανθή. Εἰ. μὲν παρήγορον τῆς Ἀφροδίτης συνηστήθησαν ὁ Λέανδρος καὶ ἡ Ἡρὼ καὶ ἠγαπήθησαν, χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν. Ὅταν δὲ ἐμάθεν ὁ εἷς τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου, ἦτο πλέον ἀργά, διότι ἦσαν τραυματισμένοι ἀ ἐίτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Μετά τινα καιρόν, ἡ θεραπαινὶς Ξανθὴ μεταβαίνει εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Ἀβύδου καὶ ληρεῖται εἰς τὸν Λέανδρον τὴν ἀγάπην τῆς κυρίας της. Τὴν συνομιλίαν ὅμως Λεάνδρου καὶ Ξανθῆς ἤκουσεν ὁ φίλος ἐκείνου Πρόκλῆς, ὁ ὁποῖος μόλις ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἀνακτόρου ἡ θεραπαινὶς, τὴν συλλαμβάνει καὶ τὴν ὡθεῖ εἰς τὸν οἶκόν του.*

(Ἡ συνέχεια)

Μετ' ὀλίγην ὥραν οἱ διαβάται εἶδαν τὸν Προκλῆν νὰ συνοδεύῃ εἰς τὸν οἶκόν του μίαν πεπλοφόρον ξένην.

Κανεὶς δὲν ὑπωπτεύθη τίποτε.

Καὶ οἱ ὀλίγοι φίλοι του, οἱ ὁποῖοι τὸν συνήντησαν καθ' ὁδὸν καὶ τὸν ἠρώτησαν διὰ τοῦ βλέμματος τί ἐσήμαινεν αὐτή ἡ συνοδεία, ἔλαβον τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

— Μία γνωριμίς μου ἀπὸ τὴν Σηστόν.

Ὁ Προκλῆς γνωρίζει νὰ ἑκλέγῃ, ἔλεγαν ἐκεῖνοι μεταξὺ των μειδιῶντες.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ Προκλῆς ἐξῆλθε, διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸν βασιλέα εἰς τὴν θαλασσίαν ἐκείνην ἐκβρομὴν.

— Ἕως πότε θὰ μείνω ἐδῶ μέσα; ἠρώτησεν ἡ κόρη μὲ ὀφθαλμοὺς ἑτοίμους νὰ δακρύσουν.

— Ἕως οὗ σωφρονισθῇς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος καὶ ἐξῆλθεν.

Κάτω εἰς τὴν παραλίαν τὸ πλοιάριον, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει τὴν Ξανθὴν, ἐπεριμένε τὴν ἐπιστροφήν τῆς.

Ὁ Προκλῆς ἐπλησίασε τοὺς ναύτας καὶ εἶπεν:

— Ἡ κυρία σας θὰ μείνῃ ἀπόψε εἰς τὴν Ἄβυδον. Μείνατε καὶ σεῖς, διότι ἴσως φύγῃ αὔριον.

Τὴν πρωΐαν τὴν ἠρώτησε πῶς διῆλθε τὴν νύκτα τῆς.

— Ἀλλ' εἰπέ μου, τέλος πάντων, ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ ἡ φυλάκισις αὕτη; ἠρώτησεν ἡ κόρη μὲ ἀπόγνωσιν.

Ὁ Προκλῆς δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἀφήσας αὐτὴν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῶν ἀνθρώπων του, μετέβη εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ συνήντησε τὸν Λέανδρον.

Παρῆλθεν ὁλόκληρος ἐκείνη ἡ ἡμέρα καὶ ἡ κατόπιν νύξ.

Τὴν ἐπομένην εὑρήκε τὴν Ξανθὴν ἀπηλπισμένην.

— Τί θέλεις τέλος πάντων; ἠρώτησεν ἡ κόρη, κλαίουσα μὲ πεῖσμα παιδικόν.

— Φίλη μου, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ, ἐφόσον ἐξακολουθεῖς νὰ σκέπτεσαι τοιουτοτρόπως. Αὐτὸ ποῦ κάμνεις εἶνε ἔγκλημα, καὶ πᾶς τίμιος ἀνθρωπος ἔχει δικαίωμα νὰ προλαμβάνῃ τὰ ἐγκλήματα.

— Ἔστω. Τί θέλεις;

— Νὰ ὑποσχεθῇς ὅτι θ' ἀλλάξῃς τακτικὴν καὶ ὅτι θὰ καταδάλῃς ὅλην τὴν ἐπιρροὴν σου νὰ μετατρέψῃς τοὺς φρένας τῆς κυρίας σου καὶ νὰ τὴν πείσῃς ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ ὁ βασιλεύς.

Ἡ Ξανθὴ ἔγινε μετέωρος ἐπὶ τινας στιγμάς.

— Πολὺ καλά, ὑπόσχομαι, ἐψέλισεν

Ὁ Προκλῆς ἐγέλασε.

— Μὲ ἐκπεφεῖς τόσον ἀφελῆ, ὥστε νὰ πιστεύσω;

— Ἐ! λοιπὸν τί ἄλλο περισσότερον ζητεῖς;

— Πρέπει ἡ ὑπόσχεσίς σου νὰ ἦνε ἔνορκος.

— Ὀμνύω.

— Οὔτε τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Θὰ ὁρκισθῇς εἰς τὸν Δία.

— Ὀρκίζομαι.

— Ὄχι ἐδῶ, φίλη μου, ἀλλ' εἰς τὸν ναόν.

Ἡ Ξανθὴ τὸν προσέβλεψεν ἀγρίως.

— Βεβαίως.... εἰς τὸν ναόν. Ὁ ὅρκος σου πρέπει νὰ ἦνε ἐπίσημος καὶ θὰ γίνῃ ὅταν τηρηθοῦν οἱ τύποι.

Τὸ ἐδέχθη, ἐπὶ τέλους, καὶ αὐτὸ καὶ τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως μέχρι τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐνώπιον τοῦ μαρμαρίνου καὶ χρυσοκοσμήτου ἀγάλματος τοῦ Διὸς ἐπανέλαβεν ἡ Ξανθὴ τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ὁ Προκλῆς τῆς ὑπηγόρευσεν.

Ὡρίσθη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Ἡρώ, ὅτι ὁ Λέανδρος ἐθεραπεύθη ἐκ τοῦ πάθους του, καὶ ὅτι τὴν ἐλησμόνησε, βυθισμένος εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλων γυναικῶν, καὶ ὅτι ὀφείλει καὶ αὐτὴ νὰ λησμονήσῃ τὸν ἁμαρτωλὸν της ἔρωτα, ὁ ὁποῖος τόσας συμφοράς ἐπαπειλεῖ καὶ εἰς τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ εἰς τὰς πατρίδας των.

— Τώρα εἶσαι ἐλεύθερα, εἶπεν ὁ Προκλῆς, ὅταν ἡ κόρη συνεπλήρωσε τὸν ὅρκον της.

— Ἀλλ' ἀπορῶ, εἶπε κατάπληκτος ἡ Ἡρὼ πρὸς τὴν Ξανθήν, ὅταν αὕτη ἐπεράτωσε τὴν ἱστορίαν της, ἀπορῶ, μὰ τοὺς θεούς, πῶς μοῦ λέγεις μειδιῶσα τοιαῦτα πράγματα.

— Διατί, κυρία μου;

— Ἀφοῦ ὡρκίσθης εἰς τὸν Δία, πῶς ἐτόλμησες νὰ παραβῇς τὸν ὅρκον σου;

— Ὁ ὅρκος, δέσποινά μου, ἔχει σημασίαν ἐφ' ὅσον προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγὼ διετέλουν ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἐξεδιάσθην. Εἶπα φράσεις χωρὶς νὰ τὰς αἰσθάνομαι. Μοῦ ὑπηγόρευσεν ἄλλος τε ψεύδη ἐνώπιον τοῦ Διός. Ὡρκίσθην νὰ εἴπω ὅτι ὁ Λέανδρος δὲν σὲ ἀγαπᾷ, ἐνῷ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὁρκισθῇ κανεὶς ἐνώπιον τοῦ ἀπολύτως ἀληθοῦς, ὡς εἶνε ὁ Θεός, ὅτι θὰ εἴπῃ ψεῦδος; Δὲν εἶνε παραλογισμός, κυρία μου;

— Ξανθή, φοβοῦμαι.

— Τί, κυρία μου;

— Φοβοῦμαι τοὺς θεούς, ἐγκληματοῦμεν πρὸς ὀλίγον ἐξ αὐτῶν· τὸν Δία καὶ τὴν θείαν Ἀφροδίτην, τὴν ὁποίαν ἐμπαιζομεν, ἀφοῦ ὑπεχρεώθην ὅτι θὰ ἀφοσιωθῶ εἰς αὐτὴν καὶ ἠξεύρω, ἀγαπῶ. Φοβοῦμαι, φίλη μου, τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν.

— Δέσποινά μου, πρέπει νὰ ἦσαι λογική. Ὁ Ζεὺς δὲν δύναται νὰ ὀργισθῇ, διότι εἶνε δίκαιος. Ἂν εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ τηρῇ ἐσὺ ἐγὼ τὸν ὅρκον ποὺ σοῦ ἔδωκα, θὰ ἦτο ἄδικος, καὶ ἄδικος δὲν δύναται βέβαια νὰ ἦνε ὁ Θεός.

— Ἐν τούτοις.

— Ἄλλη σκέψις δὲν γνωρίζω.

— Πλανᾶσαι.

— Ἐγὼ, κυρία μου;

— Ἐὰν ἐσκόπευες νὰ παραβῇς τὸν ὅρκον σου, ὁ Ζεὺς θὰ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ σὲ τιμωρήσῃ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἐξεδιάσθην;

— Αὐτὴ ἀκριβῶς θὰ ἦτο ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ παρὰ σοῦ ὁ Ζεὺς. Νὰ ὑπομείνῃς τὸν ἐκβιασμόν, χωρὶς νὰ ἐνδώσῃς εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὑποβληθῇς καὶ εἰς θυσίαν.

— Ἀλλ' ἡ θυσία δὲν θὰ ἐβλαπτε ἐμὲ, ἀλλὰ δύο ἀθώους, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶνται καὶ ὅλας πόλεις, αἱ ὁποῖαι εἰς τίποτε δὲν ἐπταισαν.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, ἀλλ' ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι. Ὁ πατήρ μου ἔλεγε πολλάκις· Μὲ τοὺς θεοὺς δὲν πρέπει νὰ μάχεται κανείς, διότι κανεὶς δὲν δύναται νὰ τοὺς νικήσῃ.

— Ἐπὶ τέλους ὅλα ἔνεκα δὲν ἀπόκνυται. Ἂν πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ κανεὶς διὰ τὴν ἐπιρροήν, θὰ τιμωρηθῇ ἐγώ, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἡ ἐπιρροή.

— Καὶ εἶνε μικρὸν τοῦτο; Νὰ τιμωρηθῇς σὺ χάριν ἡμῶν;

— Ἂν δὲν εἶχε καὶ τοιαύτας θυσίας ἡ ἀγάπη, τότε, μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν.

— Ἐπειδὴ τοῦτο, φοβοῦμαι ὅτι οἱ θεοὶ δὲν θὰ ἐκδικήσῃ θοῦν μόνον κατά σοῦ.

— Ἄγχασε, κυρία μου, ἡσύχασε τοὺς θεοὺς καὶ πράττε μόνον ὅτι ἡ συνείδησίς σου ὑπαγορεύει, ὡς ὀρθὸν καὶ δίκαιον.

Ἐπηκολούθησε σιγή.

— Ἀγαπητή μου φίλη ὑπέφερες τόσα ἐξ αὐτῆς μας!

— Καὶ τὸ χειρότερον, χωρὶς νὰ φέρω ἀποτέλεσμα.

— Ἀλλ' ἐμπρός, εἶπε μου, ἐπὶ τέλους, τί ἀπέκαμες διὰ τὴν παραγγελίαν μου;

— Αὐτὸ ἡτοιμαζόμην νὰ σοῦ εἴπω. Ἐμείναμεν σύμφωνοι μὲ τὸν Λέανδρον νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν σου.

Ἡ Ἡρὼ ἀνετινάχθη ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ γελῶσα ἀπὸ ἀκράτητον χαρὰν, περιέβαλε τὸν τοράχηλον τῆς φίλης της μὲ τοὺς βραχίονάς της, λέγουσα:

— Ἀγαπητή μου!..

Ἡ Ξανθὴ προσεπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὴν περίπτυξιν ἐκείνην, διὰ νὰ τελειώσῃ, ἐνῷ ἡ Ἡρὼ ἐπανελάμβανε:

— Θὰ ἔλθῃ;

— Στάσου, δέσποινά μου, διότι ἡ συνεννόησίς μας ἐναπάγησεν.

Ἡ Ἡρὼ ἐνόμισεν ὅτι κατέπεσεν ἡ στέγη τοῦ θαλάμου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

Αἱ χεῖρές της παρέλυσαν καὶ τὸ βλέμμα της, ἀτονον τώρα καὶ σκιερόν, ἐστηρίχθη εἰς τὰ χείλη τῆς Ξανθῆς:

— Συνεφωνήσαμεν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὑπὸ τὸν πύργον, τὴν νύκτα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ὁ ὕπνος ὅλων τῶν ἄλλων θὰ εἶνε σύμμαχός μας. Σὺ θὰ τὸν ἐπερίμενες καὶ θὰ τὸν ἐδοήθεις ν' ἀνέλθῃ τοὺς κρημνοὺς, ῥίπτουσα πρὸς αὐτὸν τὸ σχοινίον, τὸ χρησιμεῦον διὰ τοὺς ναυαγούς. Διὰ νὰ γνωρίζῃς δὲ τὴν νύκτα καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ, θὰ ἔβλεπες περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἓν πλοιάριον ἐξερχόμενον τοῦ λιμένος τῆς Ἀβύδου μὲ σῆμα ἐρυθρὸν εἰς τὸν ἱστόν... Ὅταν ἔβλεπες τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν, θὰ ἐγνώριζες ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην θὰ ἤρχετο Λέανδρος...

— Διατί διέκοψες; Ἐξακολούθει, φίλη μου.

— Φοβοῦμαι ὅτι ὁ Λέανδρος ἔκαμε τὸ σῆμα, ἀλλὰ σὺ βεβαίως δὲν τὸ ἀντελήφθης.

— Φεῦ!...

— Καὶ ἦλθεν ἴσως τὰ μεσάνυκτα καὶ ἐπερίμενε ν' ἀνοίξῃς τὸ παράθυρόν αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ ῥίψῃς τὸ σχοινίον νὰ ἀνέλθῃ...

— Σιωπᾶ, διὰ τοὺς θεοὺς Ξανθή μου... Ἀλλοίμονον! Τί συμπτωσα!

— Καὶ τὸ σοβαρώτερον ἔτι θὰ σὲ παρεξήγησε.

— Θὰ ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἀπατῶ.

— Ὅτι τοῦ εἶπα ψεύδη.

Ἡ Ἡρὼ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας της, ἐνῷ αἱ χεῖρές της ἐξετείνοντο πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὡς νὰ τὴν ἐπλήγη ἀνάσιμος ἀπελπισία.

— Καὶ τώρα δὲν εἶνε πλέον δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἄβυδον.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ Ἡρώ.

— Ἐλησμόνησε ὅτι μὲ ἐνεφάνισε ὁ Προκλῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν βήματα εἰς τὸν διάδρομον.

— Ὁ ἱερεύς!... ἐψιθύρισε μὲ τρόμον ἡ Ἡρώ.

— Ὦ δυστυχία μου! τὸν εἶχα λησμονήσῃ, εἶπε μὲ ἀφωνίαν ἡ Ξανθή.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ γέρων Ἐκβουλος ἐνεφανίσθη.

Τὸ βλέμμα του ἠστράπτεν ἀπὸ χαρὰν καὶ τὸ χνῶν του ἐμειδίασεν ἀφροσύνην.

— Καλῶς ἤλθες, κόρη μου, εἶπεν ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὴν Ξανθήν.

Ἐκείνη τὸν ἀγκιστρώσε μὲ σφοδρότητα καὶ ἀντήλλαξαν τὸν πρώτον κατεμμένας τρυφερότητας.

— Θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω κατ' ἰδίαν, εἶπεν ὁ γέρων μετ' ὀλίγον καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

— Τί νὰ σοῦ εἴπω τώρα; ἐψιθύρισε μὲ στεναχωρίαν ἡ Ξανθή.

Καὶ τὸν ἠκολούθησε ὀραδέως βηματίζουσα.

Κατῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπου ὁ γέρων, ἀκολουθῶν τὰ νεύματα ἀκόμη, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ προσεκάλεσε τὴν κόρην νὰ καθήσῃ.

Εἰς στεναγμὸς ἀπρόσεκτος διέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Ξανθῆς.

— Στενοχωρεῖσαι, βλέπω.

— Ὄχι, πάτερ μου, δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ διὰ τὰς

συνεπείας, τὰς ὁποίας θὰ ἔχῃ τὸ βραχὺ ταξείδιόν μου.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἔβρεχνες.

— Ἀφοῦ ἀπέκτησα μίαν φορὰν τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν, ἀπεφάσισα, συμφώνως πρὸς τὴν ἀξίωσίν σου, νὰ τὴν ἀπολαύσω.

— Καὶ ἔπραξες καλά.

— Δυστυχῶς αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας φέρω, δὲν εἶνε καὶ πολὺ εὐχάριστοι.

— Διὰ τὴν Ἡρώ;

— Δι' ὅλους μας.

— Δὲν ὁμιλεῖς εὐνόητα. Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ὅτι εἶνε εὐχάριστον διὰ τὴν Ἡρώ θὰ εἶνε δι' ἡμᾶς δυσάρεστον καὶ τἀνάπαλιν.

— Ἐν τούτοις ὅτι θὰ σοῦ εἴπω θὰ εἶνε δυσάρεστον δι' ὅλους μας. Ὁ Λέανδρος ἠγάπα τὴν Ἡρὼ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἔφθασα εἰς Ἄβυδον.

— Αὐτὸ εἶνε γνωστόν.

— Μόλις ὅμως τοῦ εἶπα αὐτά, τὰ ὁποῖα μοῦ εἶχες ὑποδείξει, ἤλλαξαν τὰ πράγματα.

— Δηλαδή;

— Ὠργίσθη ἐναντίον τοῦ φίλου του, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβεν ὡς ἀπατεῶνα καὶ προδότην, καὶ τὸ χειρότερον ὠργίσθη καὶ κατὰ τῆς ἰδικῆς μου κυρίας.

— Αὐτὰ ὅλα εἶν' εὐχάριστα.

— Ἄκουσε πρῶτον, πάτερ μου. Ἐν τῇ ὀργῇ του συνέλαβε μίαν ἰδέαν φοβερὰν· Ἁρπάσας διὰ τῆς βίας τὴν Ἡρὼ ἀπὸ τὸν πύργον της καὶ νὰ τὴν θανατώσῃ, ἐκδικούμενος τὴν προδοσίαν.

Ὁ γέρων δὲν ἔδειξε καμμίαν παραξυν. Μὲ τὸ μειδιαστό του εἶπε τὰ χείλη, εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχει φόβος. Αἱ ἱέρειαι, αἱ ἀφιερωμέναι εἰς τὴν Ἀφροδίτην, δὲν ἀπαλοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνηκοῦς εἰσκλῶς.

— Θὰ τὴν κατηγόρησ' ὡς ἱερόσυλον, ὡς ἐρασθεῖσαν, παρὰ τοὺς νόμους, ἕνα πολίτην τῆς Ἀβύδου καὶ θὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρίαν της ὡς ἀσεβοῦς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος δὲν ἐσκυθρώπασεν. Ἐξακολουθῶν νὰ μειδιᾷ, εἶπεν:

— Ἔχεις δίκαιον· αὐτὸ εἶνε σοβαρόν.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν λυπηρὰ δι' ὅλους μας τὰ νέα: ἠρώτησεν ἡ κόρη, ὑποκρινομένη μεγάλην θλῖψιν.

— Θὰ ἦσαν λυπηρά, ἂν ἦσαν ἀληθῆ.

— Πάτερ μου!...

— Μὴ ταράττεσαι. Γνωρίζω ὅτι ὅλα αὐτὰ ὅσα μοῦ εἶπες εἶνε ψευδῆ· καλῶς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐξευρημένα. Ἤρθε πλαστογραφίας ὅμως καὶ ἄλλας τοιαύτας συμφοράς, σοῦ συνιστῶ νὰ σιωπήσῃς. Ἐνόμισες, ὦ κόρη ἀφελής, ὅτι ἠδύνασο, σὺ, νὰ ἀπατήσῃς ἕνα γέροντα πεπειραμένον, ὡς ἐγώ;

— Πάτερ μου... ὁρκίζομαι ὅτι σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶνε καὶ ὁ ὅρκος σου ψευδής, ὅπως ἦσαν καὶ αἱ πληροφορίαι σου.

— Πάτερ μου!

— Σιώπα. Τὰ γνωρίζω ὅλα. Ἐγκλημάτισες καὶ σύ, μαζὶ μὲ τὴν Ἡρώ, ἀλλ' ἔχει ὄφρος. Σὺ δὲν θὰ τιμωρῆσαι, διότι ἔχει τὸ ἐπιτρέπον οἱ θεοί.

Ἡ Σανθὴ διέστειλε τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ ἐνοοῦσα τίποτε ἐξ ὅσων τῆς ἔλεγεν ὁ ἱερεύς.

— Δὲν ὁμιλεῖς;

— Δὲν ἐνοῶ.

— Ὁμολογεῖς ὅτι ὅσα μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου ἦσαν ψευδῆ;

— Σεβαστέ μου...

— Λέγε, τὸ ὁμολογεῖς;

Ἡ Σανθὴ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀπάντησιν.

— Ἡ σιωπή σου εἶνε ὁμολογία.

Ἐκείνη πάλιν δὲν ἀπήντησε.

— Τώρα, ἀφοῦ ὡμολόγησας, δύνασαι ν' ἀκούσῃς γεγονότα, τὰ ὁποῖα πολὺ σ' ἐνδιαφέρουν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς).

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

„ΘΑ ΦΘΑΣΗ!"

Δὲν συνεφέρει εὔκολα ὁ οὐρανός,
ποὺ τὸν καθρέζουν δάκρυα!

I

Ἄχ πότε στὸ ἀφάνταστο θὰ φθάσῃ ἀκρογιάλι
Τὸ ὡμορφο πλεούμενο;—ἀξέχαστη ἐλπίδα!—
Γιατί—ἀφοῦ δὲ θέλουμε—νὰ πλέῃ ἀγάλ' ἀγάλι;
Μὴ τ' ἀμποδῇ τῆς Μοίρας μας ἡ μαῦρη ἀλησιδίδα;

II

Τί κι' ἂν ἀνέμοι χύθηκαν νὰ τοῦ συντριφοῦν τώρα
Τὰ ξάρια τὰ περίφημα ποὺ φκιάσαμε μαζί;
Τί κι' ἂν ἡ θάλασσα βοργῆ καὶ τοῦ κτυπᾷ τὴ πρῶμα;
Τί κι' ἂν τ' ἀνήμερα στοιχεῖα φωνάζουν νὰ λυγῇ;

III

Εἶνε γερὸ καὶ ἄφοβα τὸ δρόμο του τραβᾶει...
Καὶ σ' ἀκρογιάλι τῶμορφο σιγὰ-σιγὰ σιμώνει.
Δὲς τὸ λευκό του τὸ πανί γλυκὰ τὸ χαιρετᾶει...
Θὰ φθάσῃ! Μέσ' στὰ χέρια μου σφιχτὰ 'χω τὸ [τιμόνι!

Μεσολόγγιον

ΔΗΜΟΣΘ. Α. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Η ΓΥΝΗ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΛΑΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φύλλου τῆς Κυριακῆς)

Ὁδοῖς φαντάζεται σήμερον ἀντίθετον τῶν ἠθῶν τούτων κατάστασιν, πολιτείαν δηλονότι γυναικῶν καὶ βουλὴν ὡραίων πλαγγόνων. Διατί; Διότι ἡ γυνὴ δὲν ἔχει δικαίωμα γνώμης, προσφέρουσα τὰ τέκνα της εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα. Οἱ νόμοι, εἰς οὓς ὑποτάσσεται, ἄνευ αὐτῆς ἐγένοντο. Καταβάλλει φόρους, οὓς δὲν ἐψήφισε...Οὔτε πνευματικὴ ὑπεροχή, οὔτε καὶ σώματος ῥώμη κατέστησαν αὐτὴν ἀδρανές· ἐν τῇ πολιτείᾳ σώμα, ἀλλὰ πάθος ἄγριον καὶ θηριῶδες, ἐξ οὗ κατεχόμενος ὁ ἄνὴρ ἔκρυψε τὸν θησαυρὸν τοῦ μακρὰν ἀντίων, ὡς ὁ Ἔρως τὴν Ψυχήν. Τὴν θέσιν του ἐν τῇ πολιτείᾳ κατέλαβεν αὐθαιρέτως ὁ ἄνὴρ καὶ ὅπου αὐτὸς δὲν κατίσχυσε, διετέλεσε τῆς γυναικὸς ἀνδράποδον.

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἐν τοῖς σκυθικοῖς φύλοις ἦσαν οἱ Γυναικοκρατούμενοι, τὸ αὐτὸ ἴσως καὶ αἱ Ἀμαζόνες· ἐχυβέρνων δὲ αἱ γυναῖκες καὶ αὗται μόνον ἐμάχοντο. Ἡ πολυγαμία παρ' αὐταῖς ἐπετρέπετο κατ' ἀντίστροφον ἢ παρὰ τοῖς Τούρκοις ὅρον. Ὁ ἄνὴρ ὅμως δὲν ἐγκατελείπετο ὡς ἀλλαχοῦ ἡ γυνή, ἀλλ' εἰργάζετο ὡς δοῦλος. Πολύχρυσα εἶσι τὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τὰ ἤθη αὐτῶν, καὶ τὸ πολεμικὸν μένος· καὶ τὸ ὄνομα. Κατά τινας ἀρχαίους γεωγράφους, ἐκ τοῦ Ποντοῦ ἐπελθοῦσαι, κατῴκουν ἐν Ἀλβανίᾳ παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀλαζόνιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐτυμολογεῖται ὀρθότερον καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς βασιλίσσης Ἱππολύτης ὑπὸ τοῦ Θησέως καὶ ὁ ἐπελθὼν ἔνεκα τοῦτου πόλεμος γεωγραφικῶς συμβιβάζονται. Πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν αἱ Ἀμαζόνες ἐμάχοντο ἐφιππαι καὶ θυγατέρες τοῦ Ἄρεως ἐνομίζοντο διὰ τὴν ἀνδρείαν των. (Λυσία:) Ἕνα μόνον εἶχον μαστόν, ἐξ οὗ ἀμαζόνες, ὄν, ὅπως τοξεύουσιν ἀκωλύτως, ἀπέχοντον ἢ ἕκαιον. Ἐὰν δὲ τὸ στῆθος τὸν Ἀμαζόνων παρεμένε terra incognita, ἀνοὶν θάτερον: ἢ δὲν ἠλθόν ποτε εἰς Ἑλλάδα, ὅπου θὰ ἐξηρεύνατο, ἢ ἔβλον ἄνευ ἀνδρῶν, ὅτν θὰ ἐξέλιπον καὶ αὗται. Μετὰ μείζονος κόρου, ἀναφέρει περὶ τῆς καθόδου αὐτῶν ὁ Ὅμηρος:

«Ἤματι τῷ, ὅτε Ἀμαζόνας ἦλθον ἀντιάνειραι,

Ἀταρβοῦσαν τὰ σύμμαχα τῆς Τροάδος φῦλα, μετὰ τὸ ἔθνος τῶν Παφλαγόνων καταλέγει ὁ τῶν Ἀλαζόνων, καὶ ἡ τάξις αὕτη, ἣν ἐν πᾶσι τηρεῖ, γεωγραφικῶς ἀποδεικνύει ὅτι Ἀλαζόνες καὶ Ἀμαζόνες εἶν' καὶ τὸ αὐτό ἦσαν ἔθνος, μαχιμώτατον καὶ κατακτητικόν. Ὅπως τοιαῦτ' ἂν ᾖ, Ἀμαζόνες ἢ Ἀλαζόνες, κατ' ἄλλους μὲν ἔζων ἄνευ ἀνδρῶν, ὅτε καὶ ὁ ἕτερος μαστὸς ἦτο περιττός, κατ' ἄλλους δὲ συνεβίουν ἀδιαφόρως μετὰ παντὸς ξένου, ὅπερ ἦκιστα ἠρμόζεν εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ἀλαζόνων. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐσῆμει ἴσως ἢ βαθεῖα πρὸς τοὺς ἄνδρας αὐτῶν περιφρόνησις καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὑπεροχῆς τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ φύλου, ὡς νόμισμα ἐξ οἱασδήποτε ὄψεως, τὴν αὐτὴν ἔχει ἀξίαν.

Ἐκτὸς τῶν Ἀμαζόνων τῆς Ἀσίας, ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕτερον ἔθνος Λιβύων γυναικῶν, κατακτητριῶν ἐπίσης καὶ μαχίμων, τὰ ἐν μέσῳ ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος μέχρι Ταύρου ὑποτάξαν!...

Ἀλλ' ἡ ἀνδρεία τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων ἐμπρέπει μᾶλλον καὶ συνᾴδει πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετὰς τοῦ φύλου αὐτῶν.

Πολιορκουμένου τοῦ Ἄργους ὑπὸ τοῦ Κλεομένους, ἡ ἡρωὶς Τελέσιλλα, συναγείρασα τὰς γυναῖκας καὶ ἐξελθοῦσα τῆς πόλεως, ἐπέπεσε κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ δὲ Κλεομένης ἐπαισχυνθεὶς διέλυσε τὴν πολιορκίαν. Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν γυνὴ ἐφόνευσε τὸν Πύρρον. Γυνὴ καὶ Ἑλληνὶς ἢν ἡ διαπρεψασα εἰς τὴν μάχην τῆς Σαλαμῖνος, τῶν ἀνδρῶν φαγομαχούντων, ἡ ὀνομαστὴ καὶ δι' ἀτυχῆ ἔρωτα Ἀρτεμισία, οὗ ἕνεκα καὶ περὶ αὐτῆς, ὡς περὶ τῆς Σαπφοῦς, ἰσορεῖται ὅτι ἐτήδησε τὸ π ῆ δ η μ α τοῦ Λευκάτα.

Μύρι· ὦ· αὐτὰ παραδείγματα μαρτυροῦσι παρὰ ταῖς γυναῖξὶ λελογισμένην ἀνδρείαν, ἀλλὰ καθήκοντα ἱερότερα συνέχουσιν αὐτάς· μαχραν τῶν μαχῶν, ὅπου ἐλευθερία θὰ ἐσπευδον νὰ προτάξωσι τὸ στήθος τῆς ζωῆς τέκνων καὶ συζύγων... Λέων καὶ ἐκαινα ὁμοῦ νέμονται καὶ θῆρσῖσι καὶ ἐνστίτοῖς ἐμπεπτουσι παντὶ κινδύνῳ, ἡ δὲ γυνὴ καὶ ἀπὸ αἰσθήματος εὐγενοῦς. Ἐκ τῶν ἀρετῶν δὲ τούτων ἀπόλεσε τὰς ἀπαρεσκουσας τῷ ἀνδρὶ καὶ μὴ συνᾴδουσας τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ πογονος.

Νόμοι καὶ δόγματα διερρύθμισαν οὕτω τὰ τῶν ἀνθρώπων, σταθερὰ δὲ ἀντίληψις μετέβαλε τὰς προτογενεῖς ἀληθείας, οὕτως ὥστε διεκωμῴδησαν τὴν γυναῖκα ἐκκλησιάζουσαν καὶ βυνλευομένην καὶ οὐδεμίαν ἄλλην δύναμιν ἀπέδοκαν εἰς αὐτὴν ἢ τὴν ἐκ τοῦ θαλάμου ἀποστασίαν. (Ἀριστ. Θεσμ.) Οὐδεὶς σήμερον θὰ ἔστερχε τὴν Ἀεταιναν σύμβιον, ἢ μητέρα Λάκαιναν λέγουσαν εἰς αὐτόν: «ἐὰν ἡ λόγχη σου εἶνε μακρὰ, προχώρει ἐν βῆμα πρὸς τὸν ἐχθρόν». Οὐδαμοῦ ἡ ἀνδρεία ἐκπρέπει ὅσον εἰς τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς. ὅταν χάριν ταύτης ἐπιβάλλεται ἱερωτέρα θυσία, πίστις, πατρὶς, φίλτρον ἢ τιμή. Ἡ Λουκρητία αὐτοκτονεῖ, ἵνα μὴ φέρῃ τὸ στίγμα τῆς βίας. Ἡ Κλαιλία προκινδυνεύει τῆς πατρίδος. Τοῦ Ποίτου, μικροψυχήσαντος πρὸς τὸν θάνατον, ἡ σύζυγος αὐτοῦ βυθίζει εἰς τὸ στῆθός της τὸ ἐγχειρίδιον, λέγουσα: Poetus, non dolet. (Ποῖτε, δὲν πονεῖ). Ἡ γυνὴ τοῦ Συνάτου πίνει τὸ δηλητήριον εἰς τὸ κιτέλλον τοῦ γάμου καὶ προσφέρει αὐτὸ εἰς τὸν νυμφίον καὶ φονεύει τοῦ συζύγου της. Ἡ Σοφονίσση δηλητηριάζεται, ἵνα μὴ ταπεινώσῃ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα τοῦ συζύγου της. Ἡ Μονίμη ὑπὸ ὁμοίας συνθήκας αὐτοκτονεῖ, ἐπειδὴ δὲ ἐκοπτη τὴ διάδημα, ᾧ ἀντὶ βρόχου ἐχρησατο, ὦ διάδημα, εἶπε, οὔτε ζῶσαν με ὠφέλησε· οὔτε θνήσκουσαν με βοηθεῖ!. Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐνετοῦ φρουράρχου τῆς Χαλκίδος, πτύει κατὰ πρόσωπον τὸν ἀσελγαστάνοντα Ἠορθῆτην καὶ θνήσκει θανατον μαρτυρικόν. Εἰς ταῦτα ὁ ἀνὴρ οὔτε ἴσος εἶνε, οὔτε κατώτερος.

Ἐν ἔτει 735 τὰ ὅρη τῆς Βοιμίας συνεκλόνισε ἡρωϊκὴ σάλπιγξ. Ἡ Λίβυσσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς πατρίδος, ἔπτυεν εἰσετιτὶ λοιαθα, ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Ὀρᾶγας ἐνοτλοὶ ὀχυρώθησαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βιδορβὲ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ὡραίας Βλάστας, ἀκνλούθου τῆς δουλίσσης. Ἡ πόλις ἠρημώθη, οἱ δὲ κάτοικοι περιφερόμενοι μετὰ φανῶν κατεζήτουν τὰς γυναῖκας· αὐτὰν τὴν ὥραν τοῦ καλοῦ ποιμένος. Ἡ Βλάστα ἀνηγορεύθη δούκισσα τῆς Βοιμίας, ἐπιπεσοῦσα δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα, τὸν μὲν στρατὸν τοῦ δουκὸς κατετρόπωσε, τοὺς δὲ ἐν χ η ρ ε ί ᾳ συζύγους ἠχμαλώτισε! Μετὰ τὰ ἀπαυχὰς ταῦτα; τῆς νίκης, ἀπέστειλε πανταχοῦ τὴν ἑξῆς προκήρυξιν.

«Λεοντόθυμοι χοραι τοῦ μεγάλου δάσους, λευκὴ νήσσαι τῶν ὑδάτων τοῦ Ἄλβιος, δότε μοι τὴν ἐλευθέρας τὸν ἀσπασμόν. Ἡ τυραννὶς τῶν ἀνδρῶν κατελυθὴ καὶ ἡ γυνὴ ἀνέκτησε διάδημα φοτεινόν. Ἠδοῦν πολιτειαν γυναικων ἐν ὀνόματι ἑκατὸν, ἐξ ὧν ἄνδρες ἀνδρὸς ἢ πάντοτε ἠνδόκησε νὰ λάβῃ γῆνον σκήνωμα. Καλὼ ὕμα, ἐπὶ τὰ ὅπλα, κηρυτουσα τὴν πατρίδα ἐλευθεραν καὶ ἀπὸ τὸ ἡμερομαὶ ταύτης τοὺς ἄνδρας ὁ ὁλος τῶν ἰδίων αὐτῶν γυναικῶν. Τὸ σύνθημα ἡμῶν ἔστω: «Γυνὴ καὶ κρίνον».

Βλάστα

Συγχρόνως ἐδημοσιεῦσε κώδηκα, ἐν ᾧ αἱ ἀρχαὶ αὗται καθιερούντο ἀδρότερον:

"Ἄρθρ. 1. Τὸ κράτος τῆς Βοιμίας· θέλει ἀπὸ τοῦδε κυβερνᾶσθαι ὑπ ἐμεῦ καὶ μετ ἐμὲ ὑπὸ γυναικὸς ἐσαεί.

2. Οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐπιτρέπεται οἰανδήποτε ἀρχὴν, οὔτε στρατεύεται.

3. Θεσπίζω ἐν τῷ οἴκῳ τὴν μητριὰν ἐξουσιαν τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν ἀνηλίκων εἰς τὴν γυναῖκα.

4. Ἡ γυνὴ μόνον ἔχει δικαίωμα ἐγκήτρεως ἐν τῇ χώρᾳ καὶ πᾶν ὅ,τι ὁ ἄνὴρ κάτωα κατὰ τεκμήριον εἶνε ἴδιον τῆς γυναικός.

5. Μαρτυρία ἀνδρὸς κατὰ γυναικὸς εἶνε ἄκυρον· ὡς καὶ πᾶσα ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς πράξις· κλπ.

Ἀφ' ἑτέρου οἱ ἄνδρες ἔνηθον καὶ ὑφαινον καὶ ἐπεμελοῦντο τὰ τοῦ οἴκου καὶ τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν· οἱ δὲ αἰχμάλωτοι ἀφρουρητοι εἰργάζοντο εἰς τὴν ἔγερσιν μεγάλου τειχους· λέγεται δὲ ὅτι ὅπῃῆσε παράδειγμα ἀνδρὸς ἀποδρασαντος, τοὐναντίον, ἀθρόοι προσήρχοντο οἱ αὐτόμολοι.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

(Τὸ τέλος εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΠΥΡΠΟΛΙΚΟΝ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 7ης Ἰουνίου τοῦ 1821, ἀρεκτόμενος ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τῆς πρώμνης τῆς «Σπαρτιάτιδος» του, ἡ ὁποία ἀπέκλεισε μετ' ἐπαφθίμων ἑλληνικῶν πλοίων ἐυάριθμα θωαύτος τουρκικὰ τοιαῦτα, καταδειχθέντα ὑπὸ τῶν πρώτων καὶ καταφυγόντα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τηλεβόλων τοῦ φρουρίου τῆς Ναυπάκτου εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ὁ κυβερνήτης αὐτῆς Νικόλαος Μπόταση, μεσῆλιξ Σπετσιώτης, ῥιψοκίνδυνος κατὰ θάλασσαν ἀγωνιστής, διατελέσας πολλάκις, ὡς καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, διοικητὴς Σπετσιωτικῆς μοίρας κατὰ τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα, ἔρριπτε παρίφρονα καὶ διερευνητικὸν τὸ βλέμμα του εἰς τὴν ἐκτεινομένην ἐνώπιόν του ἀνοικτὴν θάλασσαν, τὴν γαληνιῶσαν κατὰ τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην θερινὴν νύκτα, καὶ τὰ περιξ, ἀγωνιῶν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ναυτικῆς ταύτης ἐκστρατείας, τὴν ὁποίαν μετὰ παποιθήσεως ἀνέλαβον νὰ περατώσουν νικηφόρως.

Εἰς ἀρκεῖαν ἀπὸ τοῦ πολεμικοῦ του ἀπόστασιν ὠρθώθντο φοβερὰ τὰ ἀπέναντι ἄλλήλων κείμενα φρούρια τοῦ Ρίου καὶ Ἀντιρρίου, ὑπὸ τὸ πλοῦσιον δὲ σελληνόφως διεκρίνοντο τὰ ὀνόματὰ διὰ τὴν ἐθνηφόλλων των τηλεβόλα αὐτῶν, ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ στολίσκου. Εἰς ἀπόστασιν ρολῆς κανονίου ὑψοῦτο τὸ φρούριον τῆς Ναυπάκτου μὲ τὰς πλανωμένας ἐπὶ τῶν προμαχώνων του σκιὰς τῶν φρουρῶν αὐτοῦ, ἐκκρινέσταται δὲ διεκρίνετο ἡ κάτωθι τούτου ἐλιμενισμένη Τουρκικὴ ἀρμάδα μὲ τοὺς ἀνημμένους ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν πλοίων φανοὺς καὶ τὰ πληθιέστερον εἰρισκόμενα ἑλληνικὰ πλοῖα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐνθανόν μέχρις αὐτοῦ οἱ ψιθυρισμοὶ καὶ τὰ ἀνταλλασσόμενα παραγγέλματα τῶν Κερδῶρων νυκτοφρουρῶν των.

Ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων τούτων ῥέρων τὸ ἀνήσυχον βλέμμά του ὁ ποντοδαίμων Σπετσιώτης καὶ ἐκτιμῶν καθὼς πρέπει τὰ πράγματα, ἀντελαμβάνετο τὸ κρίσιμον τῆς καταστάσεως τῆς ἑλληνικῆς μοίρας, ἡ ὁποία, παρὰ τὴν πολυαριθμον ἐν τῷ εἰσημένῳ κόλπῳ παραμονὴν αὐτῆς, δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ ναυμαχήσῃ πρὸς τὸν τουρκικὸν στόλον.

Εὐτύχημα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν στολίσκον—διεκνοεῖτο ὁ Μπόταση;—θὰ ἦτο, ἐὰν διὰ στρατηγήματός τινος ἀπεμακρύνετο ὁ Τουρκικὸς ἀπὸ τὸ φρούριον τῆς Ναυπάκτου. Εἰς ἀνοικτὴν ὀπωσδήποτε θάλασσαν ἡ ναυτικὴ ἱκανότης τῶν Ἑλλήνων Ναυτικῶν θὰ κατέβαλε τὴν ἀξεστότητα τῶν τυράννων. Ἀλλὰ πῶς ἠθέλεν ἐπιτευχθῇ τοῦτο; Τὴν συγκρότησιν ναυμαχίας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἐπέφερε ἀπαραίτητον νὰ ᾖτῃ ἀπρακτος ἐξ αὐτοῦ ἐὰν τὸ ἐπεθῆμει.

Ἡ σκέψις αὕτη ἀπῃγχόλει σπουδαίως τὸν ἡρωϊκὸν Μπόταση καὶ τὸν ἐκράτει ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν πρύμναν ἐρεείσματος τοῦ. Τοσοῦτον δ' ἀπῃγχόλει αὐτὸ ἡ περὶ ἐφεψρέσεως τοῦ καταλληλοτέρου πρὸς δράσιν μέτρου προσπάθεια, ὥστε δὲν ἀντελῄφθη κἀντὸν πλησιάσαντα αὐτὸν ναύκλῃρον.

— Καπετάνο ... ἐψιθῄρισεν ὁ ναύκλῃρος τῆς «Σπαρτιάτιδος».

Ὁ Μπόταση ἀνεκίρτησεν. Ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν καὶ ἀναγνωρίσας τὸν ναύκλῃρον, ἐκάλεσεν αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ Γεώργιος Μυργιαλῆς—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ναυκλήρου—ἦγε τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐκ πρώτης ὄψεως διέκρινέ τις εἰς αὐτὸν ὑπέρογον σωματικὴν εὐρωστίαν καὶ τὸ σπανθηρόβολὸν ῥλέμμά του ἀπεκάλυπτεν αὐτὸν ναυτικὸν ῥιψοκίνδυνον.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυβερνήτου ἐπλησίασε.

— Τί τρέχει, Μυργιαλῆ; Τί θέλεις τέτοια ὥρα ἐδῶ; Μήπως οἱ φύλακες δὲν εἶνε στὴ θέσι τοῦ ἢ μήπως ἀναλαλήψανε κανένα κόλπο τῶν ἀντίχριστων; ἠρώτησεν ὁ Μπόταση;.

— Καπετὰν Νικόλα—ἤρχισεν ὁ ναύκλῃρος—τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπες· δὲν εἶνε ἡ αἰτία ποὺ μ' ἔφερε κοντά σου. Ἀλλὰ ἡ εὐσκολία θέσι ποὺ βρισκόμαστε τόσον καιρὸ δῶ πέρα, μ' ἔκανε νὰ σκέφτομαι κάθε στιγμὴ καὶ βρῆκα ἕνα στρατήγημα, ποὺ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ πρῶτα καὶ τὴ σβελτοσύνη μας ἔπειτα, μπορομε νὰ πετύχουμε αὐτὸ ποὺ θέλομε.

— Γιὰ λέγε, μωρὲ Γιώργη, ἀπεκρίθη ὁ Μπόταση, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὁποίου ἤρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἐκ τῶν λόγων τοῦ ναυκλήρου του.

— Ὁ παππούς μου—θέρς χωρὲς τὴν ψυχοῦλά του—πούταν γεφυλίκος τῆς θάλασσας καὶ πολέμησε μαζὶ μὲ τοὺς Μοσκοβίτσανους τοὺς Τούρκους, μᾶς ἔλεγε. Ὁὶ καὶ χρόνια τώρα, τὴν ἱστορία τοῦ Τσεσμὲ, μὲ τί τρόπο κάψανε κεῖ πέρα τὴν τούρκικη ἁρμάδα οἱ Μοσκοβίτσανοι...

— Ἐμπρός, λέγε, ἐπανέλαβεν ὁ κυβερνήτης, ἐγκαταλείπων τὸ ἐρεισμά του καὶ πλησιάζων περισσότερον τὸν συνομιλητήν του. Ἐμπρός, λέγε, καὶ μὴ ξεχνᾷς τίποτε...Τί σοῦλεγε ὁ παππούς σου;... Πῶς τὴν κάψανε;

— Μὲ μπουρλότα, καπετάνιο.

— Μὲ μπουρλότα; καὶ πῶς;

— Πῆραν σαπιοκάραβα, τὶ γέμισαν μὲ κλαριὰ ξερὰ, μὲ θειάφι, μὲ κασράμι καὶ μὲ μπαρούτι, τάρταιαβαν τεχνικὰ καὶ μὲ γάτζους στερεοὺς τὰ κόλλαγαν ἄξαφνα στὰ πλάγια τὸν τουρκικῶν καραβιῶν. Οἱ ναῦτες, ποῦτανε στὰ μπουρλότα, ἔπεφταν στὴν θάλασσα, κι αὐτὸς ποὺ ἔμενε τελευταῖος μ' ἕνα ξαυλὸ ἀναμμένο καλὰ τοῦδαζε φωτιά· ἔπειτα ἔπεφτε κι αὐτὸς στὴ θάλασσα· καὶ κολυμπώντας σωνόντουσαν στὰ ρούσικα καράβια. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καήκανε πολλὰ καράβια τούρκικα.

— Μπράβο, Μυργιαλῆ μου! ἀνέκραξεν ἐνθουσιασμένος ὁ Μπόταση. Ἡ ἰδέα σου εἶνε πολὺ καλή· θὰ τὴν πῶ στοὺς κυβερνήτες τῶν ἄλλων καραβιῶν καὶ θὰ σκεφθῶ μαζύ τους ἂν συμφέρῃ νὰ τὴν βάλουμε σ' ἐνέργεια. Ἐσὺ τώρα πάρε πέντε ἢξῆ παιδιά, καὶ μὲ τὴ σκαμπαζία (μεγάλην λέμβον πολύκωπον) εἰδοποιεῖστε τοὺς καπετάνιους ὅλων τῶν ἐικῶν μας καραβιῶν νἀρθοῦν ὀδὸ ἀμέσως, νὰ κάνουμ' συμβούλιο,γιατ' εἶνε ἀνάγκη. Μὴ τοὺς λέτε τὴν αἰτία...

— Στοὺς ὁρισμούς σου, καπετάνιο μου.

Μετ' ὀλίγον ἡ μεγάλη λέμβος τῆς Σπετσιωτικῆς ναυαρχίδος, κωπηλατουμένη ἀπὸ ἑξάδα ἀλκίμων ναυτῶν, διωλίσθαινεν ἠρέμα ἐπὶ τῶν ἠσύχων κυμάτων, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, ἣν ἔδωκεν ὁ Μπόταση πρὸς τὸν ναύκλῃρόν του ἐν διαστήματι δὲ ἡμισείας ὥρας ἅπαντες οἱ κυβερνῆται τῶν ἑλληνικῶν πλοίων ποσῆλθεν εἰς τὴν «Σπαρτιάτιδα» ἔνθα ἀνεκοινώθη αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου της ἡ περὶ πυροπολικῶν (μπουρλότων) γνώμη τοῦ ναυκλήρου τοῦ πλοίου του.

Ἐνθουσιωδῶς τὸ συμβούλιον τῶν πλοιάρχων ἀπεδέχθη τὸ τοιοῦτον πρὸς δράσιν τοῦ ἔθνους στόλου σχέδιον, καὶ ἐξουσιοδότησε τὸν Μπόταση, ὅπως τὸ πυροπολικὸν κατασκευασθῇ ὑπ' ἀνδρῶν τοῦ πλοιόματος τῆς «Σπαρτιάτιδος».

Καὶ τὴν ἐπομένην, πολὺ πρωΐ, ἤρεατο ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ πυροπλικοῦ, πρωτοστατοῦντος εἰς τοῦτο τοῦ Γ. Μυργιαλῆ. Γαλλέας διώτικον ρείκιον, παλαιὰς καθελκύσεως, ἐλεεῖνὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἐνέμισαν αὐτὸ μέχρι καταστώματος μὲ φρύγανα, πίσσαν, θειάφι, πυρίτιδα καὶ ἄλλας ἐμπρηστικὰς ὕλας· καὶ μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πυροπολικὸν ἦτο ἕτοιμον νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σοβαρὸν του προορισμόν.

Ὡς ἡμέρα δράσεως τοῦ πυροπλικοῦ ὁρίσθη ἡ 11η Ἰουνίου. Καὶ ἰδοὺ αὐτὸ, περὶ τ

ΕΠΑΡΧΙΑΙ—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΣΗΤΙΑ (Κρήτης).—Ἄποψις μέρους τῆς πόλεως.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Ε. Καλογερίδου. Ἀποστ. ὁ κ. Θ. Καλογερίδης, ἐκ Σητείας).

Ἡ Γαλλὶς ἠθοποιὸς Δὶς Λουκιανὴ Μπρεβάλ ὡς «Σαλώμη».

Τύπος Γαλλικῆς Καλλονῆς.

Τύπος Γερμανικῆς Καλλονῆς.

Ἡ ἠθοποιὸς Δὶς Μαίρη Γκάρντεν ὡς «Σαλώμη».

ΗΠΕΙΡΟΣ.—Τύπος γυναικὸς τῆς ἐπαρχίας Πωγωνίας.
(Ἀποστ. ἡ Ἀστεράζουσα Ἤπειρος», ἐκ Πατρῶν).

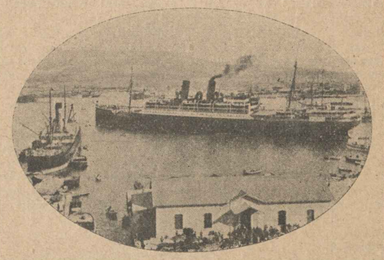

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Ὁ λιμὴν
(Ἀποστ. ὁ κ. Λ. Π. Καγάκις, ἐκ Παλαιοχωρίου).

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.—Κόρη ἐξ Ἀραβίας.

ΚΑΪΡΟΝ.—Ἐξοχικὸν τοπεῖον.
(Ἀποστ. ὁ κ. Μίμης Γατόπουλος, ἐκ Πατρῶν).

ΑΝΩ ΒΟΛΟΣ.—Τουρκικὸς πύργος.
(Ἀποστ. ὁ κ. Εὐάγ. Χ. Παπάζογλους, ἐκ Πειραιῶς).

ΕΦΕΣΟΣ.—Τὰ ἐρείπια ἀρχαίου Ὑδραγωγείου.
(Ἀποστ. ὁ κ. Φίλιπ. Πατεράκης, ἐκ Σμύρνης).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

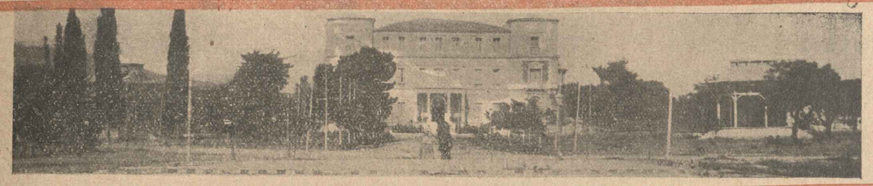

ΥΠΑΤΗ.—ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ
(Φωτογρ. τοῦ κ. Τάκη Ι. Πετρίδου, ἐξ Ἀταλάντης)

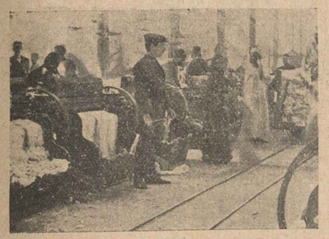

ΖΑΓΑΖΙΚ (Αἰγύπτου). — Αἱ μηχαναὶ αἱ ἐκκοκίζουσαι τὸν βάμβακα τοῦ Καταστήματος τῶν κ. κ. Χωρέμη-Μπενάκη.
(Φωτ. τοῦ κ. Ἀντ. Ν. Λαγκαδᾶ, ἐκ Θήρας).

Τύπος Ἀγγλικῆς Καλλονῆς

ΖΑΓΑΖΙΚ (Αἰγύπτου).— Τὸ μέρος τοῦ ἐργοστασίου τῶν κ. κ. Χωρέμη-Μπενάκη, εἰς ὃ τοποθετοῦνται οἱ πλήρεις βάμβακος σάκκοι.
(Φωτ. τοῦ κ. Ἀντ. Ν. Λαγκαδᾶ, ἐκ Θήρας)

ΛΑΜΙΑ.—Ἡ Δὶς Μαρίνα Κατσανάκη
(Φωτ. τοῦ κ. Ι. Λαμασκηνοῦ, ἐκ Λαμίας)

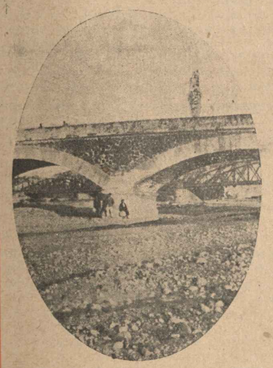

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ.—Ἡ ἁμαξηλὴ γέφυρα.
(Φωτ. τοῦ κ. Π. Παυλούλου. Ἀποστολεὺς ὁ κ. Ἰ. Ἰωάννου, ἐξ Ἀθηνῶν).

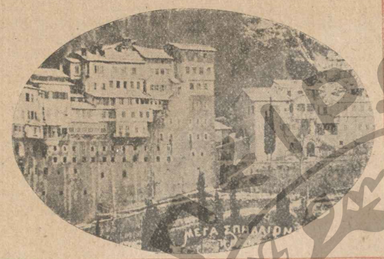

ΑΙΓΙΟΝ.—Ἡ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου.
(Ἀποστολεὺς ὁ κ. Κ. Ν. Φαραζόπουλος, ἐξ Αἰγίου).

FORT SOUDAN.—Ἑνὴ Σουδανέζα.
(Ἀποστ. ὁ κ. Σ. Ἠλιάδης, ἐκ Πορτ-Σουδάν).

ΧΑΛΚΙΣ.—Ἡ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ
(Φωτ. τοῦ κ. Μ. Τσαντίλα, ἐκ Χαλκίδος)

ΠΑΤΡΑΙ.—Λίγιες παραθερίζοντες εἰς τὸ χωρίον Ζήρια.
(Ἀπ. ὁ κ. Σ. Π. Κουτσοχέρας, ἐκ Πατρῶν).

ΑΣΣΟΥΑΝ.—Ἄποψις τῆς πόλεως ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.
(Ἀποστ. ὁ κ. Ν. Σγάλας, ἐξ Ἀσσουάν)

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Το μνημόσυνον του Παλαιολόγου. — Ἐτελέσθη τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου πανδήμου μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Πολὺς κόσμος συνέρρευσεν εἰς τὸν ναόν. Ἐκ τῶν ἐπισήμων παρέστησαν οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Ναυτικῶν, τῆς Παιδείας, τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐπίσης ὁ ἀντιστράτηγος κ. Κων. Σμολένσκης—καὶ πολλοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὴν 9 1)2 ἐτελέσθη ἡ δέησις, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐξεφώνησε λόγον πατριωτικώτατον ὁ κ. Ρέπουλης.

Μ. Ν. Τρίκκα.

Ἀγῶνες τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμνασιακοῦ Συλλόγου. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐξηκολούθησαν καὶ ἔληξαν οἱ ἀγῶνες τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμν. Συλλόγου. Κατὰ ταύτην ἐτελέσθησαν ὁ τελικὸς ἀγὼν τοῦ τριαγμοῦ μεταξὺ τῶν δύο ἰσοπάλων Α' καὶ Β. Γυμνασίων, τὸ ἀθλητικὸν πένταθλον καὶ ἀγὼν ποδοσφαίρισεως.

Τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τούτων ἔχομεν:

Α) Ἀγὼν Τριαγμοῦ. Ἐνίκησεν ἡ ὁμὰς τοῦ Β' Γυμνασίου.

Β) Ἀθλητικὸν πένταθλον. Συμμετέσχον 7, ἐνίκησαν δὲ οἱ ἑξῆς: α' Ἐ. Φραγκουλάκης, β' Γ. Μελᾶς καὶ Α. Σμίθ.

Γ) Ἀγὼν ποδοσφαίρισεως. Συμμετέσχον 2 ὁμάδες· ἐνίκησεν ἡ α' ὁμὰς ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Ρ. Ρωσσέτη ἀρχηγοῦ, Γ. Πουλίου, Α. Σμίθ, Σ. Κέντρου, Δ. Ἀποστολίδου, Η. Παπαγεωργίου, Κ. Παππαχώστα, Β. Βῖζα, Π. Κουντουριώτου, Ε. Σιδηράτου καὶ Ν. Ἀργυρίου τερματοφύλακος.

Κατόπιν ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς νικητάς.

Γ. Χ. Ἀναγνωστόπουλος

Νέος ἐπίσημον. — Εἰς τὸν δικαστικὸν κόσμον μας συγχαταλέγεται ἀπὸ τῆς 25ης Μαΐου ὁ νέος κ. Ἀλέξανδρος Β. Ὠρολογόπουλος (ἀδελφὸς τοῦ ἐν Λαρίσῃ συνεργάτου μας κ. Ἀχιλλέως Β. Ὠρολογοπούλου). Δοὺς ἐξετάσεις ἐπὶ διδακτορίᾳ ἐνώπιον τῶν κ. κ. καθηγητῶν τῆς νομικῆς σχολῆς, ἀνηγορεύθη μὲ ζηλευτὸν βαθμὸν διδάκτωρ τοῦ δικαίου. Ἡ «Ἑλλὰς» τῷ εὐχεται τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς ἐπ' ἀδείᾳ ἐξετάσεις του.

ΧΡΟΝΙΚΑ

— Αἱ σιδηροδρομικαὶ συγκρούσεις, ὅπως αἱ αὐτοκτονίαι, αἱ ἀπαγωγαί, οἱ φόνοι καὶ αἱ πυρκαϊαί, ἔρχονται μαζί. Οὕτω τὴν σύγκρουσιν τῶν ἁμαξοστοιχιῶν Ἀθηνῶν-Λαυρείου διεδέχθη ἄλλη τῶν ἁμαξοστοιχιῶν τῆς ἑταιρίας ΣΠΑΠ, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτο ὁ τραυματισμὸς τεσσάρων ἐργατῶν.

— Ὁ πλωτάρχης κ. Λυκοῦργος Τσουκαλᾶς, διακασθεὶς ἐν τῷ Ναυτοδικείῳ Πειραιῶς, ἠθωώθη.

— Ὁ κ. Μαυρομιχάλης δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Βασιλέα ἐπέδειξεν ὅτι δὲν τρέπει νὰ γίνῃ Ἐθνοσυνέλευσις, ἀλλὰ μόνον βουλευτικαὶ ἐκλογαί. Ὁ τέκτων ἐσχολάσε τοῦτο θυσιαστήριον.

— Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, αἱ Ἀθῆναι φιλοξενοῦν τὴν χηραν Αὐτοκράτειραν τοῦ Ναπολέοντος Γ' Εὐγενίαν.

— Παρεσκευάσθη ἐκτροχάσεις σιδηροδρομικῆς πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ Σεφκετ, κατευθυνομένου εἰς Κωνμπολὶν ἀπέτυχεν ὅμως, αὐτη, διότι ὁ Σεφκὲτ μετενόησε τὴν ἀλευταίαν στιγμὴν καὶ προὐτίμησε νὰ ταξειδεύσῃ διὰ θαλάσσης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. — Ἐπὶ τῇ ἀπατεῶνι τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἀρτιφύστατον σωματεῖον ἡ «Νέα Ζωή» ἐτέλεσε τὸ ἐπέρας τοῦ Σαββάτου ἐθνικὴν ἑορτὴν ἐν τῷ Δημ. Θεάτρῳ, καταλλήλως διασκευασθέντι καθ' ἣν ἀπηγγέλθησαν πατριωτικοὶ λόγοι καὶ ᾄσματα ἐθνικὰ ἐψάλησαν. Τὸ Δημ. Θέατρον ἀπλῆστος φοιτιζόμενον εἶχε περικλείσῃ τὴν ἀριστοκρατικωτέραν μερίδα τῆς κοινωνίας μας. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς: 1) προσφώνησις τοῦ προέδρου τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Κέντρου «Νέα Ζωή» κ. Η. Παπαμανώλη, 2) Ἱστορικὴ ὁμιλία περὶ τῆς Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τοῦ ρήτορος κ. Γ. Γέλε, καθηγητοῦ, 3) Ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος τοῦ Βιζυηνοῦ «Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος» παρὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀπαγγελίας κ. Μάρκου Σιγάλα. 4) ἐθνικὰ ᾄσματα, 5) ὁμιλία ἐπὶ τῆς ἡμέρας τοῦ καθηγητοῦ κ. Κούσουλα. Ὀλόκληρον τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς ἐξετελέσθη λίαν ἐπιτυχῶς, καταχειροκροτηθέντων πάντων καὶ ἀποσπασάντων τὰ συγχαρητήρια ὅλων τῶν παρευρισκομένων, οἵτινες κατενθουσιασμένοι ἐσπευσαν καὶ ἰδιαιτέρως νὰ συγχαρῶσι τὸν κ. Η. Παπαμανώλην διὰ τὰς προσδόυς τοῦ σωματείου.

Νίκος Βλασσόπουλος

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΣ. — Μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐφέτος ἐτελέσθη τὸ πρὸς τὸν δαφνοστεφῆ ἐθνομάρτυρα Ρήγα τὸν Βελεστινλὴ καὶ τοὺς κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 πεσόντας ἐτήσιον μνημόσυνον. Τὸ ἐκ διαφόρων πόλεων καὶ περιχώρων συρρεῦσαν πλῆθος καὶ οἱ πολυπληθεῖς παρὰ ἐπιλέκτων συλλόγων καὶ σωματείων κατατεθέντες στέφανοι παρὰ τὸ κενοτάφιον τοῦ Ρήγα παρέχουν τὴν εἰκόνα πανθεσσαλικοῦ πένθους. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἐκείνης, ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἱερόκῆρυξ κ. Παυλίδης, ὅστις ὡμίλησε διὰ μακρῶν εὐγλώττως. Οἱ μικροὶ μαθηταὶ τοῦ ἐκεῖ σχολείου ἀπήγγειλαν ποίημα διὰ τοὺς ἠρωϊκῶς πεσόντας εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Κ. Κουτσάφτης

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Τὴν παρελ. Τετάρτην ἐν τῇ πλατείᾳ Γεωργίου Α' ἐτελέσθησαν αἱ ἐξετάσεις τῆς γυμναστικῆς τοῦ γυμνασίου μας ὑπὸ τὸν ἄριστον Κρῆτα γυμναστὴν κ. Ἰωάννην Ἀλεβιζάκην. Κατὰ πρῶτον οἱ μαθηταὶ παρήλασαν ἐμπροσθεν τοῦ κοινοῦ, κατόπιν δὲ ἐξετέλεσαν διαφόρους ἀλμῆς καὶ Σουηδικὰς ἀσκήσεις. Κατόπιν ἐνεφανίσθη ἡ ὁμὰς ἐκ τῶν ἐφοπλεστέρων μαθητῶν, ἥτις ἀπέφασε τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων, προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ ὑπὸ τοῦ «Πολ. Συλλόγου ὁ Ἀσιβιάδρος» εἰς τὰ τῆν ἐπιτροπὴν καὶ τοὺς μαθητάς. Προπόσεις ὁ ἤγειραν οἱ κ. κ. Λούγαρης Γυμνασιάρχης καὶ Ἀνδρ. Μπαμπάκος, Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου.

Γεώργιος Μαρῆνος

— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν μεγαλοπρεπῶς ἐσορτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Ἀπὸ πρωΐας τὸ κατάστημα τοῦ ὁμωνύμου Συλλόγου ἦτο σημαιοστόλιστον καὶ ἀνθοστόλιστον, κανονιοβολισμοὶ δὲ καὶ κωδωνοκρουσίαι ἀντήχουν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐπαιάνισεν ἡ μουσικὴ ἐν τῇ πλατείᾳ Γεωργίου Α'. ἐκάησαν διάφορα πυροτεχνήματα καὶ κατόπιν ἔπαιξε διάφορα μουσικὰ τεμάχια, συνοδευόμενα ὑπὸ καλλιτεχνῶν νέων, ὁ ἀρτίφωστατος «Ὁμίλος Δραματικὸς» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικοῦ κ. Διον. Κατσιγιάλου.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Πρίγκηψ Γεώργιος» ἐξέβημεν εἰς Πάτρας ἡ ἀρίστως κατηρτισμένη μανδολινάτα μας, συνοδευθεῖσα ὑπὸ πολλῶν οἰκογενειῶν.

— Εἰς τοὺς δόσαντας ὑπόσχεσιν γάμου χαριτόβρυτον δεσποινίδα Ἀδαμαντ. Ι. Ξανθοῦ καὶ ἄριστον νέον κ. Διονύσιον Βοβάρδην, ἐμπορον, εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέφνν.

Ἀνδρ. Ι. Κον...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. — Ἡ κυριαρχοῦσα σήμερον γνώμη μεταξὺ τῶν πολιτικῶν κύκλων εἶναι ὅτι τὸ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ἐξαγερθέντος διὰ τὸ Κρητικὸν ζήτημα δημοσίου θἀπραγματοποιηθῇ ἡ ἔξοδος τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων. Καὶ ἀναγνωρίζεται μὲν παρὰ τῶν ἐχόντων ὑπ' ὄψιν τὰς διεθνεῖς ἀρχὰς, ὅτι ἀνευ διακοπῆς σχέσεων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἔξοδος, ἐν τούτοις σοβαρὸς αὕτη συζητεῖται. Καὶ εἰς τὸ πρεσβεῖον τῆς Βουλῆς ὑπεβλήθη ἔγγραφος πρότασις, ὑπογεγραμμένη ὑπὸ 22 βουλευτῶν, περὶ ἐξόδεως τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων ὑπηκόων.—Μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ τελευταίου ὁπουρχικοῦ Συμβουλίου, συνῆλθεν αὐτὸ καὶ πάλιν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Μ. Βεζύρου, παρόντος καὶ τοῦ προέδρου τοῦ κόμματος «Ἑνώσεως καὶ Προόδου», εἰς ἰδιαιτέραν σύσκεψιν. Παρ' ὅλην τὴν ἐρχηθεῖσαν μυστικότητα, ἡ σύσκεψις ἀπέβλεπε τὸ Κρητικὸν ζήτημα· φαίνεται δὲ ὅτι διεξήχθησαν συνεννοήσεις μακραί, καθόσον ὁ ὁπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν πολλάκις μετέβη εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅπως μεταδίδῃ ὁδηγίας εἰς τὰ ἐπαρχίας.—Οἱ Ὁθλεμάδες καὶ ἱεροδιδάσκαλοι τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀποταθέντες εἰς τὸ ὑπ. τοῦ Ψηφιαρίου, ἐδήλωσαν ὅτι διεφράγη εἰς πολλὰ σημεῖα ὁ κεντρικὸς ὁδὸς τῆς Ἁγ. Σοφίας. Ὀθωμανοὶ ἀρχιτέκτονες προσκληθέντες καὶ ἐξετάσαντες αὐτὸν, διεπίστωσαν τοὺς λόγους τῶν Ὁθλεμάδων. Ὡς ἐκ τούτου τὸ Ὑπουργεῖον ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ ἐξ Ἰταλίας εἰδικὸς ἀρχιτέκτονας καὶ μηχανικοὺς πρὸς ἀπόσκεψίν του.

Ὁ κ. Μιστριώτης ἐν Κωνσταντινουπόλει. — Ὁ κ. Μιστριώτης παρεκάλεσεν εἰς γεῦμα τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ κ. Μιστριώτης, ἀπαντῶν εἰς πρόποσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς μαθητὰς παραινετικοὺς λόγους, συστήσας εἰς αὐτοὺς νὰ ἀγαπῶσι τὴν «ὡραίαν μας» γλῶσσαν καὶ νὰ ἀποκηρύξωσι τοὺς «ἐκχυδαϊστὰς» αὐτῆς. Ἐν ἐπισυμβῇ πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Μιστριώτου εἰδικὴ συνεδρία τοῦ Ἑλλην. Φιλ. Συλλόγου ὁ κ. καθηγητὴς ὡμίλησε «Περὶ ἐκπαιδεύσεως». Μὲ τὸν τίτλον τοῦ «Μεγάλου Διδασκάλου τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ εὐσεβεῖ Ἑστίᾳ» ἐγένετο τῇ 27η Μαΐου ἐν τῇ Πατριαρχικῇ καὶ ἡ χειροθεσία τοῦ κ. Μιστριώτου ἐν μέσῳ πολυπλήθους ἐκκλησιάσματος. Ὁ κ. Μιστριώτης, ἀπαντῶν εἰς τὴν προσφώνησιν τῆς Α. Θ. Π., εἶπε τὰ ἑξῆς: «Τῄνδε τὴν τιμὴν ἀνομολογῶ ὡς τὴν ὑπερτάτην πασῶν, ἣν ἠξιώθην κατὰ τὸν βίον καὶ καταλείπω τοῖς τέκνοις μου ὡς παρηγορίαν εὐγενείας καὶ κέντρον φιλογενείας καὶ ὡς πυξίδα δεικνύουσαν τὸν πλοῦν τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς. Τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, ἅπερ ἐν τῷ ἡμῷ προσώπῳ ἐτιμήθησαν, δὲν εἶναι ἀλλότρια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατὰ τοὺς αἰῶνας, καθ' οὓς ἀμῳότερα συνηνώθησαν, ἐξῄστραψεν ἡ εὐφυΐα τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας ρητόρων καὶ τῶν εὐνόμων μελῳοδῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ χριστεπωνύμου τῆς Ἐκκλησίας· ποιμένιοι τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς θείας ἡμῶν γλώσσης. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Μιστριώτου γεῦμα, εἰς ὃ. ἐκτὸς τῆς Α. Θ. Π. παρεκάθησαν καὶ πολλοὶ Σύμβουλοι, Σχολάρχαι, καθηγηταὶ, βιβλιογράφοι, ἰατροὶ κλπ.

Ἀντ. Γ. Ἀδαμίδης

— Ἡ Κυβέρνησις ἤλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ Γερμανικοῦ ναυπηγείου διὰ τὴν ἀγορὰν τινῶν πολεμικῶν μεγάλης χωρητικότητος, τὰ ὁποῖα εἶνε ἑτοῖμα πρὸς καθέλκυσιν.—Παρηγγέλθησαν δύο θωρηκτὰ τῶν 17.000 τόννων καὶ ἓν τεθωρακισμένον καταδρομικὸν τῶν 12.000 τόννων εἰς διάφορα ναυπηγεῖα.—Λαμπραὶ ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ γενομένη χθὲς ἐπὶ ἀκρόασις ἐνημερωμένης Βυζαντινῆς μουσικῆς ὑπὸ τῆς χορῳδίας τοῦ καθηγητοῦ κ. Σ. Παματιάδου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου.

Μόλων

— Ἀλὰν ἐπιτυχὴς διεξήχθη ἐφ' ὁλοῦ τὸ σχολικὸν ἀθλητικὸν ἀγώνες τῆς ἐν Χάλκῃ ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς σχολῆς. Εἰς τοὺς νικητὰς ἀπενεμήθησαν βραβεῖα. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἑλληνικῆς ἑνώσεως ἐμπορο-ιπταλλήλων ὁ κ. Μακρῆς ἰατρὸς λίαν πνευμόλογος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ἡ Φύσις τιμωρεῖ». ἀποδείξας ὅτι πᾶσα παρεκτροπὴ τοῦ ἀνθρώπου συνεπάγεται θάνατον ἢ βράδυν τὴν δέουσαν τιμωρίαν ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τῆς Φύσεως, ἥτις ἀμειλίκτως καταδικάζει τοὺς παραβάτας τῶν νόμων αὐτῆς.

Μαργαρὼ Ν. Μαλαχρυσόπουλου

ΚΑΪΡΟΝ. — Ἄφριον γενήσονται τὰ ἐγκαίνια τῆς γραμμῆς τοῦ Ἠλεκτρικοῦ μεταξὺ τῆς Ὁάσεως Ἠλιουπόλεως καὶ Νέου Αἰμιοῦν.

Ἐπίσης ἄφριον ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ Χεδίβου ἀπασαι αἱ κυβερνητικαὶ ὑπηρεσίαι ἔσονται κλειστάι.

Γ. Παπαδημητρόπουλος

ΚΥΜΗ. — Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, ἐξέβημεν δι' ἀτμοπλοίου εἰς τὴν πόλιν μας οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Χαλκίδος μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου κ. Παπαγεωργίου καὶ τῶν καθηγητῶν κ. Σ. Παρασκευᾶ καὶ Δερβένη, ὅπου ἔτυχον μεγάλης ὑποδοχῆς ὑπ' ὅλων τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεώς μας, πρὸ πάντων δὲ τοῦ κ. Παπαδιωάννου σχολάρχου, τοῦ προσφωνήσαντος αὐτοὺς τὸ «καλῶς ἤλθατε» καὶ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων κ. Σαγκριώτου. Τῇ φροντίδι τῶν ἀνωτέρων παρετέθη γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν ἐξόν οἱ μαθηταὶ μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ ἀρχῶν τῆς πόλεως. Τὸ ἑσπέρας ἀνεχώρησαν δι' ἁμαξῶν, διὰ μέσου Ἀλιβεριοῦ, ἀποκομίσαντες τὰς ἀρίστας των ἐντυπώσεων.

Καλλιόπη Ι. Παπαϊωάννου

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ. — Λόγῳ τῆς ἀκαταστασίας τοῦ καιροῦ ἀνεβλήθησαν οἱ Πανερυθριακοὶ ἀγῶνες διὰ τὴν 6—7 τρέχοντος μηνός.

— Θλῖψις μεγάλη κατέχει τὴν νεολαίαν τῆς πόλεώς μας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ Νίκου Λεωνιδοπούλου, φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς, νέου σεμνοτάτου καὶ ἠθικωτάτου. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ σωματιδιοστάτου νέου ρίπτω τὰ εἰωθότερα τῆς ἀνείξεως ἄνθη, ἐγείροντες τὴν ἐξ ὀξυοῦς πόνου ἐρώτησιν εἰς τοὺς οἰκείους του.

Νίκος Γκουντούνας

ΛΑΡΙΣΑ. — Ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἄρχεται ἡ θερινὴ θεατρικὴ περίοδος ἐν τῇ πόλει μας. Πρῶτος θ' ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις του προσεχῶς ὁ θίασος Κυριακίδου-Ἰωαννίδου εἰς τὸν θέατρον τοῦ Φρουρίου. Θὰ ἀυξῆς καθ' ἑκάστην τὴν τιμὴν τῶν περίοδον ἐκλεκτὰ ἔργα. Ἀναμένεται καὶ ὁ θίασος τῆς κ. Ρόζαλίας Νίκα, ὅστις θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον «Παράδεισος».—Ἐκορτάσθη εἰς τὴν ἐν τῷ φρουρίῳ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ἀνάγλυφον ἐξαιρεμένον μὲν δυστυχῶς, ἀλλὰ μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας ὡς μοναδικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶναι τοῦ Ὀρφέως, τῆς Εὐρυδίκης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπαναφέροντος αὐτὴν εἰς τὸν Ἅδην. Τοιαῦτα ἀνάγλυφα τρία μόνον ὑπάρχουσιν εἰς τὰ Μουσεῖα τῆς Εὐρώπης, οὐδὲν δὲ ἐν Ἑλλάδι. Ἐπίσης ἐσορτάσθη εἰς τὸ Μουσεῖον ὁρισθὲν ὁδόντος ἐκ σιμάτου, ἐξ οὗ ἐγχοῦσι χαραχθῇ λαπτόταται παραστάσεις γυναικῶν. Ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἀφιερεῖ τοῦτο ὡς ἀνθρόον εἰς τὴν 4 π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ ὡς ἐντελῶς πρωτοφανές. Ἀπὸ τίνος ἡμερῶν εἰς τὸ ψῶν τοῦ κόσμου προβέλλεν ἔνα χρυσοτυπάνον καὶ ἀγγελοπλασμένον πλασματικὸ ὁ μπερὸς μπεμπὲς τοῦ κ. Νικολάου Γεωργιάδου, μεγαλεμπόρου ἐν Καστορίᾳ καὶ τῆς κ. Βικτωρίας Γεωργιάδου (τὸ γένος Ὠρολογοπούλου). Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς τὸν εὐχηρεῖθα, καὶ μεθ' ἡμῶν ἔλθοι οἱ ἐνταῦθα συγγενεῖς καὶ φίλοι, νὰ τοὺς ζήσῃ ὁ χαριτωμένος μπεμπὲς τοῦ.

Ἀνατελλὼν Ἑλληνικὸς Ἀστὴρ

ΜΑΚΡΟΧΩΡΙΟΝ (Κωνσταντινουπόλεως). — Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἐγένοντο ἐν τῷ ἐνταῦθα Δημοτικῷ σχολείῳ τῶν ἀρρένων αἱ ἀγαρισεῖαι τοῦ πρὸ διετίας συσταθέντος ὁμίλου τῶν ἐφήβων ὁ «Ἑρμῆς», πρόεδρος τοῦ ὁποίου ἐξελέγη ὁ κ. Ι. Τσαρτλήγλους, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Κ. Δαβᾶς, Γραμματεὺς ὁ κ. Κ. Π. Καλφόπουλος, εἰδ. Γραμματεὺς ὁ κ. Θ. Σκενδεριάδης, ταμίας ὁ κ. Κ. Ἀναστασιάδης καὶ σύμβουλοι οἱ κ. κ. Ἱερεμιάδης καὶ Ι. Τσαρτλήγλους. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν πλέστα τῶν μελῶν τοῦ ὁμίλου ἐξεδράμασν εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν Γαλατάρια. Ἡ ἐκδρομὴ ὑπῆρξε λίαν διασκεδαστική, πολὺ δὲ συνετέλεσε πρὸς τοῦτο ὁ ἀπὸ νέων, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνους κ. κ. Π. Δημητριάδην καὶ Α. Καλαφώννην καὶ ἀπὸ τοὺς κ. κ. Κ. Λαβᾶν, Π. Ἀραβανόπουλον, Θ. Σκενδεριάδην, Κ. Κελεζόπουλον καὶ Κ. Ἀναστασιάδην, ἥτις κατέθελξε πάντας διὰ τῶν ὡραίων ᾀσμάτων αὐτῆς.— Ἡ Φιλαρμονικὴ μας λειτουργεῖ τακτικῶς καὶ ἀσκολεῖται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τεμαχίων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διδασκάλου κ. Γ. Νικολαΐδου.—Προσεχῶς θὰ δοθῇ θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου τῶν δεσποινίδων ἡ «Δορκάς».

Κ. Π. Κωνσταντινίδης

ΠΟΡΤΑΡΙΑ. — Τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον τῆς κωμοπόλεώς μας ἐξέδραμεν εἰς τὴν μικρὰν ἀπέχουσαν κώμην Σταγάτες, ἔνθα συνηντήθη μετὰ τοῦ Α. Ἑλληνικοῦ σχολείου τῆς πόλεως Βόλου. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἔλαβον μερος καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ ἄνω σχολείου.

«Ἀστρον τοῦ Νότου»

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ (ἐκ 35 στοιχείων) δι' ὅλα τὰ δημοσιεύματα τῆς στήλης ταύτης. — **10 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ**, ἐξωμετικῶς, διὰ τὰς δημοσιευσεις τῶν ἀφορώσας τὸ δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων.— Ἀποκλείονται δημοσιεύματα δυνάμενα νὰ παρεξηγηθοῦν.

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς συναλλάσσοντας. Ἐξαιρέτως τὸν ἀνταλλάγμ'.

Πιτραὶ Γεωρ. Χαραλαμπόπουλος

ΤΙ ΑΝΤΕΥΧΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ κ. ΙΠΠ. ΡΟΥΣΣΟΝ

Ἐν εὐτυχίᾳ καὶ χαρᾷ νὰ ρεύσῃ ἡ Ζωή Του καὶ πάντοτε νὰ ἐπανθῇ ὁ γελως στὴ μορφή Του.

Κόρινθος **«Βασίλισσα τῆς θαλάσσης»**

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗ

Γλυκεία πατρίδα μου Ἑλλάς, μήτερ ἡρώων ἐλευθέρων,
Ἐσύ ποῦ ἐνέπνευσες· σ' ἐμᾶς ἰδέας χρυσῶν ὀνείρων,
Ἐσύ ποῦ ἄλλοτε ἤσουνα μιὰ χώρα δοξασμενη
Καὶ σ' ἔτερμε στὸ ἄκουσμα ὅλη ἡ οἰκουμένη,
Σ σὶ σ' ἡ Κρήτη ἔρχεται μὲ μάτια δακρυσμένα
Κι' ὁλημερὶς προσεύχεται νὰ ἑνωθῇ μ' ἐσένα.
Σέβασμα λοιπὸν τοὺς παῖδάς σου, τὰνδρεῖα παλικάρια,
τοῦ πολεμοῦσαν ἄλλοτε σὰν ἄγρια λεοντάρια
Καὶ δόξασ' τους, μήτερ, συμβουλὴ τὰ πλάσματα τους γ' ἀρπάξουν
Μὲ τοῦ Χριστοῦ μαστὶγ' ἰσχὴ στὴν Κρήτη νὰ πετάξουν.
Νὰ πολεμήσουν σὰν ἀετοί, ὡς ἥρωες Ἀχαιοι,
Ναγάπη ἡ Κρήτη Ἑλληνική νὰ φύρουνεκα' οἱ Φιλέλληνοι.
Νὰ κόψουν Τοῦρκο κνεκφαλὰ, νὰ πλημμυρίσῃ ἐφεμα,
Νὰ δοξασθῇς πάλι, Ἑλλάς, μὲ νέο Εἰκοσιένα.
Νὰ κυματιὸ' Ἑλληνικὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ μας
Καὶ νὰ χαθῇ ὁ Μιναρὲς τοῦ ἀπαισίου ἐχθροῦ μας.

Κάϊρον (Αἰγύπτου) 22.4. 10.

Γ. Β. Παπαδημητρόπουλος

Ἀνδρεία Ταβουν'ν αἴτεῖ ἀδελφῷ

Ἰπποτ' Ἐρυθροῦ Ὁδον Δηλοσαι διεύθυνσιν.

Δράκων

Ἀνταλλάσσω c. p. Φοβονεῦ, Γ. Β. Μυκῆναι.

Ἀντάλ. Mlle Ourania Constantinidi 10, Sharia el Nemr, Cairo (Egypte).

Ἀντ. c. p. πανταχόθ. καὶ δὴ μὲ Ἄδας Ἀθηνῶν—Πειραιοῦς, ἄνευ ψευδων. Ν. Ἀβέρωφ, Ἀθανασ Βασ. Νασιαθῆμερ.

Συλλυπούμεθα τὸν ἐν Σμυρνῇ διαμένοντα μεταλλεμπορον κ. Κ. Δ. Κοΐναμβε διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς προσφιλεστάτης φίλης του. **Ι. Κ. Κολιαμβε**
Γ. Ι. Κωνσταντινου

ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Τὰ δένδρ' ἀνθίσανε καὶ τὰ λουλούδια
φαλίσστε τὰ πουλάκια γάνια τραγούδια
Ἡ αὔρες ψιαδεύουν σταῖς τριανταφυλλιαῖς
γιζουν τὰ χελιδόνια ἀκούγαστα φαίληαῖς.
Πουλάκι μόνο ἔνα πέρα ἐκεῖ πετάει
τὸ δύστυχο ἀσύντροφο ς' τὸ δρόμο πάει.
Καὶ μὲ καῦμὸ γυρίζει ταμ νὰ εὕρῃ,
φωλιὰ νὰ χτίσῃ σ' τὰ ἀπόκοκα ψδρῃ.

Kom-Wahal (Αἰγύπτου) **Κ. Χ. Λουκάτος**

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. Πρὸς Ἀπελπισμένη Κόρη. P. B. 3 Σμυρνῆς Αἰγυπτος. Ἀπάντησις ἀνφαλής. Chibrichit

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν Πρὸς Ἀπελπισμένη Καρδία Φ. Β. 3 Σμυρνῆς-Αἰγυπτος. Ἀπάντησις ἀσφαλής. Chibrichit

Ἀνταλλάσσω κάρτας καλλονᾶς πανταχόθεν. Λεεὐθυνσις: Λα Ρόζαν Βόρρε, Αἰγυπτοῦ.

Ὅλαι καὶ ὅλοι πρέπει νὰ λάβετε μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς «ΛΟΞΗΣ».

Γίνονται δεκτοὶ πρὸς δημοσίευσιν διαγωνισμοί, γράφοι, αἰνίγματα, ἐρωτήσεις κτλ. Διεύθυνσις: Λυσανδρῆ Ἐπαρχεῖν ρ. τ. Ἀθῆναι.

Μὲν θεωροῦνται μέλη τοῦ Συλλόγου μας οἱ ἐκ' ἀριθμοὺς 41, 132, 135, 198, 212, 242 ψευδωνυμοὶ χοι. **(Ἐκ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἰαπώνων)**

Ὁ **Μαλεῖος** *δηλοῖ ὅτι εἶναι ΙΑΠΩΝ.*

**ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φύλλου τῆς Κυριακῆς καὶ τέλο)

25 τοῦ Γενάρη

Ἕνα παιδάκι τῆς γειτονιᾶς ἦλθε καὶ μοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ κόψῃ πορτοκάλλια ἀπὸ τὸν κῆπο.

Τὸ φίλησα πολλὲς φορὲς στὸ κόκκινο καὶ δροσερὸ μαγουλάκι του καὶ τοῦδωσα τὴν ἄδεια. Εἶνε ἕνα ἐξωπτνότατο πλάσμα, μὲ μιὰ ζωηρὴ παρθενικὴ φλόγα στὰ γαλαγά του μάτια, καὶ δὲν μοιάζει: τἄλλα παληόπαιδα, ποὺ ἠηδοῦνε τὴ μάντρα καὶ κόβουν πορτοκάλλια, καὶ τσακίζουν τὰ τυρφερὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων καὶ μοῦχουνε σπάσει ὅλα τὰ τζάμια μὲ τὴς πέτρες.

Πόσο τὸ ἐλυπήθηκα ὅμως ἕνα, τὸ κακόμοιρο, ποὺ τὸ πιασε ὁ ἀστυνόμος νὰ πετάῃ πέτρες στὰ παράθυρά μου καὶ τοῦ ἐτσάισε τὰ πλευρὰ μὲ τὸν βούρδουλα! Ἐφώνιαξε τὸ φτωχὸ σὰν γουρουνόπουλο ποὺ τοῦ βάζουνε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό. Ἠ φωνες του ἤσανε τόσῳ γοερές! Βγῆκα στὸ παράθυρο καὶ παρακάλεσα τὸν ἀστυνόμο νὰ τὸ ἀφῆσῃ...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ παληόπαιδο πάλι τὰ ἴδια. (Τὰ μικρὰ αὐτὰ πλάσματα, θρεμμένα μέσα στὰ βουνά μας, στὴν ἄγριαν αὐτὴ φύσι, ἔχουνε γείνει ἀνυπότακτα). Πετοῦσε μὲ περισσότερῃ μανία πέτρες καὶ μοῦσπασε τὴ λάμπα—ἐπειδὴ τὸ παράθυρο ἤτανε ἀνοιχτό.—Κ' ἔτσι τώρα μοῦ μένει γιὰ τὴς νύχτες τὸ λυχνάρι.

Ἀλλήθεια ὅμως, μοῦ μ' ἄξει καλλίτερα τὸ λυχναράκι τρεμοσβύνει κι' αὐτὸ σὰν τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου.

14 τοῦ Μάρτη

Εἶχα ἀπὸ τὸν περασμένο χειμῶνα νὰ πιάσω τὸ κοντύλι νὰ γράψω.

Σήμερα ποὺ ἤτανε τέτοια ἀνοιξιάτικη λιακάδα κατέβηκα μὲ δυσκολία στὸν κῆπο, κι ἐμείνα παρατηρῶντας τὰ δένδρα. Εἶνε ὁλότελα ἀπερπιόητα καὶ τ' ἀγριόχορτα ἔχουνε πνίξει ὅλον τὸν κῆπο. Ἠτσουννιδες ἔχουνε φτάσει ἴσαμε μπόι ἀνθρώπου. Ἠ στέρνα τῆς αὐλῆς ἐγχερμίστηκε καὶ τὸ νερό τῆς κοντεψει νὰ στερέψῃ. Ἔχει βαλτώσει τόσο, ποὺ ἀκουσα καὶ τὴς χαρουμενες συμφωνίες ἀπὸ τὰ βατράχια.

Μὲ συγκίνησε πολὺ ποὺ εἶδα τὰ χελιδόνια. Ξαναγύρισαν νὰ εὑγενικὰ πουλιὰ Μοῦ ἤλθανε τὰ δάκρυα στὰ μάτια καθὼς εἶδα τὴν μητέρα νὰ πετάῃ τριγύρω ἀπὸ τὸ ξύλινο καὶ σάπιο μπαλκόνι μου μὲ τὴν αἰώνια κλεισμένη μπαλκονόπορτα. Ἠ περσινὴ φωλιὰ ἐγχερμίστηκε ἀτ' τὴς βροχὲς τοῦ χειμῶνα.

Ἀλλὰ πιστεύω νὰ φτιάξῃ καινούργια κοντά μου. Δὲν θὰ βρῇ σ' ὅλο τὸ χωριὸ ἐρημικώτερο σπίτι ἀπὸ τὸ δικό μου. Καὶ εἶνε ἀλήθεια πὼς οἱ ἔρωτες τῶν πουλιῶν ἀποφεύγουν τοὺς βέβηλους θόρυβους τοῦ κόσμου...

28 Ἰουλίου

Ἐδιάβασα σὲ κάποια ἐφημερίδα—ποῦ πολὺ σπάνια διαβάζω—ἕνα ἄρθρο κάποιου φωγκλά. Ὁ ἀξιολογο; αὐτὸ, ἄνθρωπο; τὰ εἶχε μὲ τὸν Κοραῆ μιλῶντας πάνω στὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ στὸ τέλος ἐφωνάζε δημοκοπικά, βρίζοντα; τὴν ἱερὴ μνήμη τοῦ Διδασκάλου.

Ὤ, οἱ βέβηλοι!... Βέβαια, πολὺ τοῦ πέφτει τοῦ Κοραῆ πούχουμε τὸ ζωαλιά του στημένο ἔξω ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας· νὰ τὸ γχερμίσωμε καὶ νὰ ὑψώσωμε τὸν ἀνδριάντα τοῦ ὑβριστῆ του.

Ἀνοιξα (ἔτσι, δίχως νὰ τὸ θέλω) ἕνα ἀπ' τὰ ἀγατημένα μου βιβλία, τὴς «Ἐπιστολὲς» τοῦ Χίου ἐθανατόστολου καὶ κατὰ τύχη στὴν σελίδα ἐκείνη διάβασα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐπιστολή του:

«Ὅλη μου ἡ ζωὴ ἐστάθη ὀδυνηρά, καὶ ἀντέστεκα εἰς τὰς προσβολὰς τῆς τύχης, μὲ τὴν ἐλπίδα μόνην, ὅτι κἂν εἰς τὸ γῆραός μου θέλω ἀπολαύσει ὀλίγην ἡσυχίαν. Ἀλλὰ ὅλον τὸ ἐναντίον, φίλε μου· ὅσον πλησιάζω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σταδίου μου, τόσον βάσκανος δαίμων σπουδάζει νὰ φαρμακεύσῃ καὶ αὐτὰς τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ δρόμου μου».

Φτωχὲ μάστυρα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως, ὅπου προσέφερες τὴν ζωή σου θυσία στὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ποὺ νὰ τῶξερες, ὅταν ἀσθενικὸς κι' ἀρρωστημένος ἔσκυβες μὲ παράπονο νὰ χαράξῃς τὰ λόγια αὐτὰ στὸν φίλο σου Ἰάκοβο Ρῶτα, ποὺ νὰ τῶξερες ὅτι ἡ ὕστερες γενεὲς θὰ σοῦ προσέφεραν γι' ἀνταμοιβὴ τῶν μεγάλων θυσιῶν σου τὴν πικρὴν ἀχαριστία τους καὶ βρισιὲς ἀκόμα στὴν ἱερὴ μνήμη σου! Ποῦ νὰ τῶξερες....

19 τοῦ Νοέμβρη.

Ἠ ὡραία παρηγοριά πούχα μέσ' στὴ θλιβερὴ ἐγκατάλειψί μου, ἡ παρηγορια τοῦ νὰ πηγαίνω στὴν ἐκκλησιά, μοῦλεψε κι' αὐτή.

Τὰ πόδια μου δὲν ἀντέχουν πειά.

Τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου ὁλότερμο μισοσβύνει, καὶ μιὰ σκοτοδίνη μὲ κατέχει ὅταν πιάνω τὸ κοντύλι ν' ἀραδιάσω μερικὲς γραμμοῦλες στὸ χαρτί. Τώρα τὰ παχωμένα γερατειά θὰ μοῦ ἀρπάξουν κι' αὐτὴ τὴν ἀναλοῦφισι.

Ἠ ἀκοή μου ἔγεινε ραρειά, καὶ οἱ θόρυβοι τῆς ζωῆς ὁλόγυρα, κ' ὁ χρότος τῆς βροχῆς στὸ παραθύρι, ὅλα ἀόρατα καὶ συγχεχυμένα βουΐζουν στ' αὐτιά μου.

Ἠ σωματικές μου δυνάμεις ὁλότελα μ' ἀπολείπουνε.

Μοῦ μένει μονάχα ἡ Σκέψι, ἀργοκίνητη κι' αὐτή.

Κλείνοντα; τὰ μάτια καὶ σταυρώνοντας στὸ στῆθος τὰ τρεμάμενα καὶ κοκκαλιάρικα χέρια, θὰ μπορῶ τῆς ὕστερες αὐτὲς ἡμέρες νὰ μιλάω μονάχα μὲ τὸν ἑαυτό μου.

Ἔως ὅτου ὁ Θάνατος μοῦ ἀφαιρέσῃ κι' αὐτὴ τὴν τελευταία χαρά.....

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΜΙΧΑΣ

Ὁ ἔρως εἶναι τὸ προαίσθημα μελλοντος βίου.
Μίς Ν.τοα Οἰκονόμου !Ioussaye

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ὀλίγος χρόνος ἐχρειάζετο διὰ νὰ θέσω τὴν κατακλεῖδα τῆς ἐκπαιδεύσεώς μου μὲ τὰ Λατινικά, τὰ ὁποῖα θὰ μὲ ἐδίδασαν ὁ ἀββᾶς Γρηγόριος, καὶ μὲ τὴν καλλιγραφίαν τοῦ κ. Ὀμπλέ.

Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι πρὸς τὴν ἀριθμητικὴν εἶχα—κι ἔχω—μίαν ἀπέχθειαν τόσον μεγάλην, ὥστε μοῦ κατήντησε ψύχωσις. Τί τὰ θέλετε, ἀφ' εἶχα καμμίαν διάθεσιν νὰ μιμηθῶ τὸν μαθηματικὸν Μπαρέν. Σᾶς ὁμολογῶ—καὶ τοῦτο πρὸς λύπην τῆς μητρός μου—ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ περάσω τὸν πολλαπλασιασμόν, εἶμαι δὲ ἀνίκανος καὶ τώρα νὰ μοιράσω καὶ «δύο γαϊδουρτῶν ἄχυρα».

Ἀριστα ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι: «φύσιν πονηρὰν μεταθέλετν οὐ ῥᾴδιον».

Διὰ τὴν καλλιγραφίαν ὅμως ἄλλως εἶχε. Ἤμουν εἰς τὸν ρόλον μου, τόσον, ὥστε ὅταν ἤρχετο ὁ κ. Ὀμπλὲ διὰ νὰ μὲ διδάξῃ, εὑρίσκετο πρὸ συναδέλφου, καὶ ἂν δὲν ἤθελα νὰ τὸν δυσαρεστήσω, θὰ ἔλεγα: πρὸ διδασκάλου. Αἱ πρόοδοί μου αὗται εἰς τὴν καλλιγραφίαν ηὐχαρίστουν μὲν τὴν μητέρα μου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐνεθουσίαζαν, ἀφοῦ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς τὸν εἶχαν ἀπορροφήσῃ τὰ μαθηματικά.

— Ἠ Καλλιγραφία, ἡ Καλλιγραφία, ἔλεγε, τίποτε δὲν ἀξίζει. Ὅλοι οἱ ἀνίκανοι γράφουν καλά. Ἀλλὰ ἰδὲ τὸν Βοναπάρτη. Ἔχει στείλει 20 ἐπιστολὰς εἰς τὸν πατέρα σου. Δύνασαι ν' ἀναγνώσῃς λέξιν;

— Ἀλλά, ὑπέλαβεν ἀειλὸς ὁ κ. Ὀμπλὲ, ὁ ἀξιότιμος κ. Βοονναπάρτης, ἀπὸ πολλοῦ διασκεδάζει εἰς τὴν Ἑλβαν.

Ὁ Ὀμπλὲ, βασιλικὸς μέχρι μυελοῦ ὀστέων, προσηγόρευε τὸν αὐτοκράτορα διὰ τοῦ «κύριος» καὶ καθὼς ὅλοι οἱ βασιλικοὶ τὸν ἀπεκάλει «Βοονναπάρτην».

— Καὶ νομίζετε—προσέθεσεν ἡ μήτηρ μου—ὅτι ἂν εἶνε εἰς τὴν Ἑλβαν, εἶναι διότι δὲν ἐγνοῆζε καλλιγραφίαν;

— Διατί ὄχι, κυρία: Λέγουν ὅτι ὁ Βοναπάρτης ἐπροδόθη ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του. Ὄχι. Ἐγὼ λέγω, ὅτι αἱ διαταγαί του—ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε νὰ γράῳ καλά,—ἐξηγοῦντο κακῶς ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του. Ὄχι, κυρία, ἐδιάβαζαν ἐσφαλμένος τὰ γραφόμενά του λόγῳ τῆς κακογραφίας του καὶ τὰ ἐξετέλουν κακῶς.

— Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸν Βοναπάρτην, κύριε Ὀμπλέ.

— Τὸ κατ' ἐμὲ, κυρία, δὲν ἀρέσκομαι νὰ ὁμιλῶ δι' αὐτὸν τὸν κύριον . . .

— Ἀλλ' ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος . . .

— Ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος γίνῃ αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας—ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ—(ἐὰν δὲν γίνῃ συγγραφεὺς), ἐπειδὴ γράφει καλά, δὲν θὰ ἔχῃ νὰ φοβηθῇ ὅτι θὰ τὸν προδώσουν οἱ στρατηγοί του....

Καρδαμύλη ΓΕΩΡ. ΑΘ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΗΝΑΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

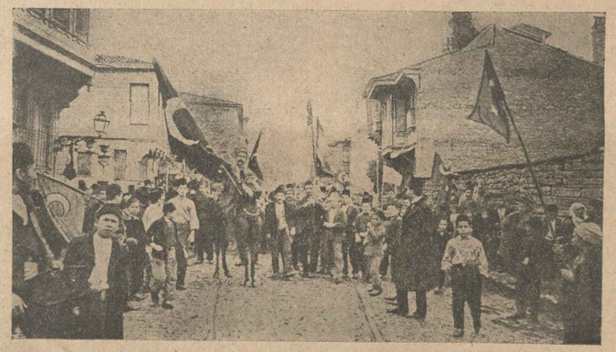

ΣΜΥΡΝΗ.—Ἀνθελληνικὴ διαδήλωσις τῶν Ὀθωμανῶν διὰ τὴν Κρήτην

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΙ ΤΩΝ ΠΥΡΟΒΟΛΩΝ

ΜΠΡΑΧΑΜΙΟΝ (Ἀττικῆς).—Ἀξιωματικοὶ τοῦ Πυροβολικοῦ ἐπιβλέποντες τοὺς στόχους τῶν νέων πυροβόλων.
(Φωτογραφία «Ἑλλάδος»)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Β

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — *Ἡ ὡραιοτέρα κόρη τοῦ χωρίου Πλιαβίτσα τῆς Ἠπείρου ἦτο ἡ βασιλικὴ Κονταξῆ. Ἡ μήτηρ της εἶχεν ἀποθάνει, ὁ πατήρ της ἦτο εἰς τὰς φυλακὰς, κατηγορούμενος διὰ κάποιο ἔγκλημα, αὐτὴ δὲ ὑπηρέτει εἰς τὸ σπίτι τῆς θείας της Μαρίνας Τσάτσαινας, γραίας ἀκακίας καὶ κατοχθωνίας, ἡ ὁποία ἐπῆλθε τὴν ἀπεγνῶν της εἰς ἀνθρώπους τοῦ τυράννου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ-πασᾶ. Ἡ Βασιλικὴ, κλεισθεῖσα εἰς τὸ γυναικωνῖτ τοῦ Ἀλῆ, κατέκτησε τὴν καρδίαν τοῦ δεσπότου της διὰ τοῦ κίλλους της. Ὁ πασᾶς τὴν ἠγάπησε τόσον, ὥστε ἔγινε ταπεινὸς ἐκτελεστὴς ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν της. Ἡ ὡραία Ἑλληνὶς ἐκέρδη ἐπὶ τέλους καὶ ἐκμεταλλευθεῖσα τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Ἀλῆ καὶ γίνῃ βασίλισσα τῆς Ἠπείρου διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων ἐνὸς τοῦ πασᾶ χριστιανῶν.*

(Ἡ συνέχεια)

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας συνομιλίας, διαμειφθείσας ἀκόμη μεταξὺ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Βασιλικῆς, ὁ τόρκνος τὴν ἠρώτησε διὰ τὴν οἰκογενειακήν της ζωὴν εἰς τὴν Πλισιδίτσαν, καὶ ἀπὸ ἐμιλίας εἰς ὁμιλίαν κατέλῃξε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ διὰ τὸν πατέρα της.

Ἠ Βασιλικὴ ἐσκέφθη ὅτι ἐπαρουσιάζετο τώρα μία κατάλληλος περίστασις νὰ σώσῃ τὸν ἀβίκως καταδικασμένον πατέρα της καὶ ἔκαμε ἠθερμὴν παράκλησιν πρὸς τὸν Ἀλῆν, ἱκετεύουσα αὐτὸν καὶ ἐπιμένουσα ὅτι ὁ πατὴρ της ἦτο ἀθῶος τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ τοῦ ἀπέδιδαν.

Ἠ περίστασις πραγματικῶς ἦτο κατάλληλος.

Ὁ Ἀλῆς, γοητευμένος πλέον ἀπὸ τὴν κόρην, μὴ ἐλέπων καὶ μὴ προσέχων εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ εἰς τὸ κάλλος της, ὑπεσχέθη νὰ ἐνεργήσῃ συντόμως ὑπὲρ τοῦ πατρός της. Καὶ ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην, αἱ θύραι τῆς φυλακῆς ἠνοίχθησαν καὶ ὁ Κίτσος Κονταξῆς, ὁ πατὴρ τῆς Βασιλικῆς, ἀπεδόθη εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐλεύθερος καὶ ἀθῶος πάσης κατηγορίας.

Ὁ ἀναγνώστης τώρα θὰ περιμένῃ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Ἕλλην ἐκεῖνος ἔμπορος, ὁ κατηγορηθεὶς διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς κιβδηλοποιίας καὶ φυλακισθεὶς ἐπὶ τόσον χρόνον, μόλις ἀπέκτησε τὴν ἀπροσδόκητον ἐλευθερίαν του, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ὑποβάλῃ τὰς εὐχαριστήσεις του πρὸς τὸν Ἀλῆ-Πασσᾶν, διὰ τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν του ἔδωκεν.

Ἀπ' ἐναντίας, ἡ Ἱστορία παρέχει ἄλλην λύσιν εἰς τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τῆς διηγήσεώς μας.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Κίτσου Κονταξῆ ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ γενναῖα καὶ ἡρωικὰ παραδείγματα τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ ὁποῖα ἔκτοτε δὲν ἐπανελήφθησαν πλέον.

Εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ ἀνηγγειλαν, ὅτι κατὰ χάριν τῶν ἐνδοξοτάτου Ἀλῆ-πασᾶ ἀποκτᾷ τὴν ἐλευθερίαν του.

Μολονότι δὲ εὑρίσκετο εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἀντὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ θεράγιον τοῦ Ἀλῆ καὶ ὑποβάλῃ πρὸς αὐτὸν τὰ σέβη του, ἀνεχώρησεν ἀμέσως διὰ τὸ μικρόν του χωρίον, καταψλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἀγωνίας νὰ συναντήσῃ τὸ πολυτιμότερον ὃν ποὺ εἶχεν εἰς τὸν κόσμον, τὴν θυγατέρα του Βασιλικήν.

Φθάσας δὲ εἰς τὴν Πλισιδίτσαν, ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας Τσάτσαινας, ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν κόρην του.

Ἐκεῖ ὅμως ἐπέπρωτο νὰ ἐκραγῇ ὁ κεραυνὸς ἀπὸ τὰ χείλη τῆς κακοήθους γραίας.

Ἠ Τσάτσαινα, ἐλέπουσα ἀπροσδόκητος ἐνώπιόν της τὸν Κίτσον Κονταξῆν, ὠχρίασε κατ' ἀρχὰς, καὶ προσπαθοῦσα κατόπιν νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας της, τοῦ εἶπεν, ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἔκλεψαν τὴν Βασιλικὴν καὶ τὴν ἔπῃγαν εἰς τὸ χαρέμι τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ.

Οὔτε πυροβολισμὸς ἂν ἀπηυθύνετο κατὰ τοῦ ἐγκεφάλου του, δὲν θὰ τοῦ ἐπέφερε τὸν βίαιον ἐκείνον κλονισμόν, τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη ὁ δυστυχὴς, ὅταν ἤκουσε τὴν θλιβερὰν εἴδησιν.

Τέλην ἠσθάνθη λύπην, ὥστε σχεδὸν παρεφρόνησε καὶ μεταβὰς ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του, κατῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτῆς, ἔσκαψεν ἕνα λάκκον, εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν λάκκον ἐκεῖνον διέμενε νύκτα καὶ ἡμέραν, ἐξερχόμενος μόνον ὁσάκις ὤφειλε νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν τροφήν του.

Ἔμενε δὲ ἐκεῖ μέσα ἡμέρυμνος, φέρων μόνον ἕν ἁπλοῦν ὑποκάμισον, τὴν μέσην τοῦ ὁποίου εἶχε δέσει μὲ σχοινίον, καὶ θεῖρε τὸν βίον νηστεύων πάντοτε καὶ προσευχόμενος εἰς τὴν Παναγίαν, ὅπως λυτρώσῃ τὴν Βασιλικήν του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ τυράννου.

Ἐνῷ δὲ ὁ ταλαίπωρος Κίτσος ὑπέφερε τόσῳ πολὺ διὰ τὴν στέρησιν τῆς θυγατρός του, ἐκείνη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν κατέκτα περισσότερον τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλῆ καὶ εἶχε μεταβάλει αὐτὸν εἰς τέλειον ὑποχείριόν της, δίδουσα ἀφορμὴν εἰς τὸν λαὸν νὰ τραγουδῇ εἰς τοὺς στενοχωρημένους τῶν Ἰωαννίνων δίστιχα, ὡς τὸ παρόν:

Βασιλικὴ πρωτάζει,
βέζιρη Ἀλῆ πασᾶ...
βάλε φωτιὰ στὰ τιμὲ,
κάμε τὰ Γιάνενα.

Μαζὶ μὲ τὴν ἔρωτα τοῦ Ἀλῆ ηὔξανε καὶ ἡ δύναμις τῆς Βασιλικῆς.

Εὐτυχῶς διὰ τὴν μνήμην τῆς γυναικὸς ταύτης, ἡ Ἱστορία δὲν δύναται εἰμὴ μετ' εὐγνωμοσύνης ν' ἀναφέρῃ τὴν δύναμιν αὐτῆν, διότι ἡ Βασιλικὴ ἐφάνη περισσότερον χρήσιμος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, παρὰ εἰς τὸν ἑαυτόν της.

Καὶ ἐφάνη χρήσιμος, ἐξασκοῦσα τὴν μεγάλην ἐπιρροήν της ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ὁμοεθνῶν της, διότι πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἔσωσε καὶ ἐπροστάτευσε κατὰ διωκομένους.

Εἶνε ἀναρίθμητα τὰ καλὰ τῶν ὁποίων ἔγινεν αὐτὴ πρόξενος εἰς τὸν Ἑλληνισμόν, καὶ δὲν δυνάμεθα, παρὰ νὰ ἀναφέρωμεν τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν εἰς τὴν ἱστορίαν μας.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη δύναμις τῆς Βασιλικῆς ἐδεβαιώθη πρὸ πάντων ἀπὸ ἕνα γεγονὸς, τὸ ὁποῖον συνέβη ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἔγκλεισιν αὐτῆς εἰς τὸ χαρέμι τοῦ Ἀλῆ.

Ἕνα πρωὶ Κυριακῆς εἰσελθὼν οὗτος εἰς τὸ δωμάτιόν της, εὗρεν αὐτὴν δακρυσμένην καὶ μελαγχολικήν.

Τὴν ἠρώτησε τί εἶχε καὶ τὴν ἐβάλασε νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης της.

Ἐκείνη δακρύουσα ἠρνεῖτο νὰ ὁμολογήσῃ τί ποτε, ἕως ὅτου ἐκείνος ἐνέτεινε τὴν φωνὴν καὶ ἐπέμενε νὰ τοῦ εἰπῇ, λέγων ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν βλέπῃ ἔτσι λυπημένην καὶ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τί ἔχει.

Ἠ Βασιλικὴ τότε, ἤτις ἀπὸ καιροῦ εἶχε δημιουργήσει ὅλην αὐτὴν τὴν παγγνῆν, τοῦ εἶπεν ὅτι μολονότι ἦτο Κυριακὴ, δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὴν προσευχήν της, ἀφοῦ εὑρίσκετο κλεισμένη μέσα εἰς τὸ χαρέμι καὶ περιτριγυρισμένη ἀπὸ χαιρομένες καὶ εὐνοήχους.

Ὁ Ἀλῆς ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὰ παράπονα της καὶ ἀφοῦ τὴν ἄφῆκε νὰ τελειώσῃ, τῆς εἶπε:

— Σκούπισε, κυρά μου, τὰ δάκρυα σου... Αὐτὸ ποὺ θέλεις θὰ τὸ ἀποκτήσῃς ἐντὸς ὀλίγου.

Καὶ πράγματι ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἕνα ἐκτὸς χωρὶς δωμάτιον τοῦ χαρεμίου μετεβλήθη εἰς χριστιανικὸν ναΐδριον, μὲ ἱερὸν, μὲ εἰκόνας, μὲ ἕνα προσευχητήριον, μὲ πολυέλαιον, μὲ λαμπάδας καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα ἑνὸς κοσμοτάτου ναΐσκου.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἦτο μοναδικὸν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας ἐχι μόνον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ἀλλὰ ὁλοκλήρου τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Δὲν εἶνε γνωστόν, τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἱστορίαν, ἂν ἄλλοτε πασᾶς Ὀθωμανὸς ἐπέτρεψε χάριν μιᾶς χριστιανῆς εὐνουμένης του νὰ ἱδρυθῇ μέσα εἰς τὸ χαρέμιόν του ἐκκλησία χριστιανική.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην ἠγέρθησαν μεγάλαι ἀντιδράσεις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀλῆ, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ παλατίου του.

Ἀλλ' ἀπέναντι τῆς θελήσεως καὶ τοῦ πείσματος τοῦ πασᾶ τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἰσχύσῃ, καὶ ἦτο ἐπομένως φυσικὸν νὰ καταγγίσουν αἱ ἀντιδράσεις ἐκεῖναι καὶ νὰ γείνῃ τοιουτοτρόπως τὸ θέλημα τοῦ Ἀλῆ, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐπιθυμία τῆς Βασιλικῆς.

Καὶ ἓν ἄλλο ὅμως ἀκόμη ἐξάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου: Ἠ ἐγκαθίδρυσις χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ χαρεμίου τοῦ Ἀλῆ ἀποδεικνύει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ὑποδοῦλωσιν τούτου εἰς τὰς θελήσεις τῆς Βασιλικῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀγνότητα, ἤτις ἐνεφώλευεν ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἤτις, παρ' ὅλα τὰ σχέδιά της καὶ τοὺς φιλοδόξους σκοπούς της, δὲν ἐκοροϊδεύθη νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν τῶν πατέρων της καὶ ἐπέμεινεν ἐχι μόνον τότε, ἀλλὰ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της, νὰ λατρεύῃ τὴν θρησκεί'αν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁπωσδήποτε τὴν ἐπομένην ἀκριβῶς Κυριακὴν τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν συνέβησαν τ' ἀνωτέρω, ἱερεὺς χριστιανός, προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Ἀλῆ, ἱερούργησεν εἰς τὸ κιοῦβι παρεκκλήσιον, ὅπου παρευρέθησαν μετὰ τῆς Βασιλικῆς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι χριστιανοί, οἱ ἀνήκοντες εἰς τοὺς αὐλικοὺς τοῦ πασᾶ, διότι, καθὼς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ὁ Ἀλῆς εἶχεν εἰς τὴν αὐλήν του καὶ παρὰ πολλοὺς χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ἠγάπα καὶ ἐξετίμα ἰδιαιτέρως.

Ἠ λειτουργία ἐκείνη εἶχε κάτι τι τόσον γλυκὺ, ὅσον καὶ συγκινητικόν.

Οἱ Τοῦρκοι ἠαλαμηπόλοι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ χαρεμίου ἔθλεπαν μετ' ἐκπλήξεως χριστιανὸν ἱερέα διαχίζοντα τοὺς διαδρόμους τοῦ χαρεμίου, οἵτινες ἦσαν πάντοτε ἀπρόσιτοι καὶ μυστηριώδεις διὰ τοὺς ἀπίστους.

Τὸ χαρακτηριστικώτερον δὲ ἐξ ὅλων ἦτο ὅτι, μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἐνεφανίσθη αὐτὸς ὁ Ἀλῆς ἐξωθὶ τῆς ἐκκλησίας, περιμένων ἐκεῖ νὰ συναντήσῃ τὴν Βασιλικὴν καὶ νὰ μάθῃ τὰς ἐντυπώσεις της.

Κατὰ τὴν συνάντησιν ἐκείνην ἔγινε μία σκηνὴ, ἤτις ἦτο πολὺ διδακτικὴ δι' ὅλους τοὺς αὐλικοὺς τοῦς παρευρεθέντας κατ' αὐτήν.

Ἠ Βασιλικὴ, ἐνδεδυμένη πλουσιωτάτην ἀμφίεσιν, ὑπὲρ ποτε ὡραία καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἐξαγιασθεῖσα, τρόπον τινά, διὰ τῆς ἀκροάσεως τῆς θείας λειτουργίας, ἐξῆλθε μὲ βάδισμα ὑπερήφανον καὶ διηυθύνετο πρὸς τὰ δωμάτιά της, ὁπότε βλέπει τὸν Ἀλῆν, χαμοσκύλον καὶ μεγαλοπρεπῆ, νὰ σπεύδῃ πρὸς συναντησίν της.

Βαίνει ἀπὸ πρὸς αὐτὸν καὶ γονατίζουσα ἐνώπιόν του, ἀκουμπάνει εἰς τὰς χεῖράς της τὰς τρεμούσας ἐκείνου χεῖρας καὶ τιλούσα αὐτὰς τοῦ λέγει:

— Σ' εὐχαριστῶ... σ' εὐχαριστῶ, ἀφέντη...

Ὁ Ἀλῆς, παρ' ὅλα τὰ γηρατειά του, καταβάλλων ὅλας τὰς ἀπαίτησεις τοῦ τὴν ἀνεψέρει καὶ τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον, ἐν ᾧ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὀλίγα δάκρυα θερμὰ καὶ πικρὰ κυλοῦν ἀπὸ τοὺς γεροντικοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπὶ τῶν δροσερῶν παρειῶν τῆς νεάνιδος.

Ἠτο ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλῆς ἐξετίθετο ἐνώπιον ξένων βλεμμάτων ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Βασιλικήν.

Ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅλοι οἱ αὐλικοὶ, οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν σκηνὴν, ἐνόησαν ὅτι ἡ ὡραία Ἑλληνὶς ἔμελλε νὰ παίξῃ σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ Ἀλῆ.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Εἶνε βέβαια περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον ἡ Βασιλικὴ κατέλυε τὴν σκηπτρα ἐνὸς τῶν χαρεμίου καὶ εἶχε ὑπὸ τὰς ἄλλας κυρίας εἰς δευτεροῦσαν μοῖραν.

Τοῦτο ἐννοεῖται, ἐξῆλθε κατ' ἀρχὰς τὴν ζηλοτυπ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ἔτησ. Δρ. 10.	ἑξάμ. Δρ. 5.	
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» Φρ. 15.—	» Φρ. 8.	
ΡΩΣΣΙΑΣ	» Ρούβ. 6.—	» Ρούβ. 3	
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολλ. 3.—	» Δολ. 1½	

Ἂν θέλῃ τις νὰ ἐγγραφῇ διὰ βραχύτερα χρονικὰ διαστήματα, δύναται νὰ ὁμολογίζῃ τὴν τιμὴν ἑκάστου φύλλου, διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν λεπ. 11, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν λεπ. 15. Εἰς τὴν τιμὴν ταύτην περιέχονται καὶ τὰ ταχυδρομικά.

ἐσκέπτετο πάντοτε μὲ ποῖον τρόπον νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ὕβριαν καὶ παντοδύναμον ἀντίπαλόν της.

Συνέδη λοιπὸν κάποτε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ χαρέμιον, κατ' ἐπίμονον αἴτησιν τῶν γυναικῶν, μία τουρκοκυζίτισσα καταγινομένη εἰς τὴν μαγείαν, ὅπως συνεθίζαν πολλαὶ τοιαῦται γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ὅπως τὸ συνεθίζουν σήμερον αἱ περιπλανώμεναι Ἀθηγγανίδες.

Ἡ μάγισσα, παρατηρήσα τὰς παλάμας τῶν χανουμισσῶν, ἔλαγεν εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν τί ἐμελλε ν' ἀπολαύσῃ, διαγράφουσα τὰ μέλλοντα μὲ ἀκρίβειαν.

Ἡ Ζάρκα συνέλαβε τότε ἕνα καταχθόνιον σχέδιον καὶ προσκαλέσασα ἰδιαιτέρως, εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὴν γραῖαν μάγισσαν, τῆς ἀπέδωκε μερικὰ γρόσια εἰς τὴν παλάμην της, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συναντήσῃ τὴν Βασιλικὴν καὶ ἐνώπιον τῶν ἄλλων γυναικῶν νὰ προρρηθῇ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔχῃ κακὴν καὶ ἄλεεινὴν τύχην.

Διὰ νὰ ἐξάψῃ δὲ ἐπὶ πλέον τὸν φανατισμόν της, τῆς εἶπεν, ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἦτο χριστιανή.

Ἡ τουρκογύφτισσα ἔλαβε τὰ γρόσια, τὸ ἀντίτιμον τῆς ψευδολογίας της, καὶ ἀπῆλθε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν πρὸς συνάντησιν τῆς Βασιλικῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶκοσι τοὐλάχιστον γυναῖκες τὴν εἶχαν περικυκλώσει καὶ συνωμίλουν μετ' αὐτῆς, ὁπότε πλησιάζει εἰς τὸν ὅμιλον αὐτῶν ἡ γραία μάγισσα.

Ἐξήτασε τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν καὶ εἶπε τὰς προφητείας της, ἕως ὅτου ἔφθασε καὶ πρὸ τῆς Βασιλικῆς.

Ἔγωσεν ἡ γραῖα τὰ μάτια της καὶ ἐκύτταξεν εἰς τὸ πρόσωπον τὴν Βασιλικήν.

Ποῖος γνωρίζει τί ἠσθάνθη ἀρά γε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μάγισσα, καὶ στρέψασα τριγύρω, ἀνεβύτησε τὴν Ζάρκαν μὲ τὸ βλέμμα της.

Ἡ Κίρκασία ἐστέκετο εἰς κάποιαν ἀπόστασιν, ἐπὶ ἑνὸς σοφᾶ, τοποθετημένου εἰς τὸν διάδρομον.

Τρέχει ἡ γραῖα μὲ τὸ τρομῶδες βάδισμά της καὶ ῥίπτουσα μυστικὰ τὰ γρόσια τῆς ὀμορδοκίας ἐπὶ τῆς Ζάρκας, τῆς λέγει:

— Εἶνε τόσον ὀμορφη καὶ τόσο τυχερή, ποὺ δὲν ἠμπορῶ νὰ τῆς εἰπῶ ψέμματα. Φοβοῦμαι τὴν φωτιὰν τοῦ οὐρανοῦ θὰ τῆς εἰπῶ τὴν ἀλήθεια...

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἡ Ζάρκα νὰ ἐπιλήσῃ, ἡ γραῖα ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Βασιλικῆς.

Ἐπῆρε τὸ ἄσπρο της χεράκι εἰς τὰ ρικνὰ καὶ μαυρισμένα χέρια της καὶ ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτὸ ἐπί τινα λεπτά, καὶ ἀφοῦ πάλιν τὴν ἐκύτταξεν εἰς τὰ μάτια, τῆς εἶπε μὲ τὸ ἐμπνευσμένον ἐκεῖνο ὕφος, τὸ ὁποῖον ἐπιτηδεύονται αἱ ἀφελεῖς αὗται γυναῖκες, αἱ προσπαθοῦσαι νὰ φαίνονται ὑποκρίτριαι:

— Μεγάλη εἶνε ἡ τύχη σου...κυρά μου...πολὺ μεγάλη ἡ τύχη σου...θὰ δῇς πολλοὺς ἀνθρώπους στὰ πόδια σου....θὰ χορτάσῃς πάρα πολλὰ χρήματα.... Θὰ δῇς τὸν τόπον αὐτὸν νὰ σὲ προσκυνᾷ...σὰν Βασίλισσα...Χαρὰ στὴν τύχη σου...κυρά μου...Μὴ μὲ ξεχάσῃς τότε κι' ἐμένα τὴν ἄρχημη...

Αὐτὸς ἦτο ὁ χρησμός, ὁ ὁποῖος ἐσκόρπισε τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν σεβασμὸν εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας καὶ τὴν λύσσαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ζάρκας.

Καὶ πράγματι ἔφθασε μία ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλῆς, τρελλὸς πλέον ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ὡραίαν Ἑλληνίδα, τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν κάμῃ νόμιμον σύζυγόν του...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ.... Ἐνταῦθα. Ἀκατάλληλον.—**Μ. Σ. Δ.** Ἀκατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν.—**Δ. Α..** Σταυρόν. Διὰ τὰ κ. 90 ἐπιστοῦθητε ἐκ διαγωνισμοῦ.—**Π. Πανάγιωτ.** Ἰσμαήλιαν. Διὰ ποῖον λόγον παραπονεῖσθε ὅτι δὲν ἐλάβετε φύλλον, ἀφοῦ δὲν εἴσθε ἐγγεγραμμένος;—**Κωνστ. Δ. Μπάτζ...** Ἀφοῦ σᾶς ἔστειλαν τὰ ἐξῆς ποσά εἰς μετρητὰς δρ.

Εἰς τὸν ΠΡΩΤΟΝ	δρ. πεντακόσιαι	500
» » δεύτερον	» ἑκατὸν	100
» » τρίτον	» ἑκατὸν	100
» » τέταρτον	»	25
» » πέμπτον	»	25
» » ἕκτον	»	25
» » ἕβδομον	»	25
» » ὄγδοον, ἔνατον, δέκατον, ἑνδέκατον καὶ δωδέκατον, ἀνὰ δρ. εἴκοσιν (20) εἰς ἕκαστον		100
» τοὺς δέκα ἑπομένους ἀνὰ δρ. δέκα (10) εἰς ἕκαστον		100
	Τὸ ὅλον δραχ.	1000

ἀν.—Ἐλῆφθη. Θὰ δημοσιευθῇ.—**Ἠχὼ τοῦ Εὐξείνου.** Ἀμισόν. Φωτογρ. θὰ δημοσιευθοῦν.—**Ι. Κολιαμβ.** Συμπριχτῆ.—Ἔμειναν ὑπόλοιπον εἰς πίστωσίν σας ὁρ. 2,50.—**Ι. Βασιλειάδ.** Τεχεράν. Ἐξηγηθῆτε σαφέστερον.—**Τ. Βούσ.** Soudan. Τὸ φύλλον ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας στέλλεται τακτικῶς.—**Ν. Οἰκ.** Saint Etienne. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνδιαφέρον. Θὰ ληφθῇ πρόνοια περὶ ὅσων γράφετε.—**Ι. Κολιαμ.** Ἐλήφθησαν. Ἂν ἐνεκρίθησαν, ἰδέτε εἰς τὴν στήλην τῆς «Συνεργασίας» τοῦ φύλλου τῆς Κυριακῆς.—**Ζάν. Ἔτκ.** Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐκ τῶν εἰκόνων ἴσως ἡ μία βραδύτερον χρησιμοποιηθῇ. Ἀποστέλλετε. Ἡμερολόγια ἔχουν ἐκδοθῆ τοῦ 1909 καὶ 1910 καὶ τιμῶνται δραχμῆς.—**Β. Ἀσλ.** Λάρισαν. Δεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας μας. Τὸ ποίημα θὰ θεωρηθῇ προσεχῶς.—**Κ. Σαχ.** Ἄρταν. Ἐξ αὐτῶν ποὺ ζητεῖτε τὸ πρῶτον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ, ὄχι βέβαια διὰ λόγους συμφέροντος, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ παραδῶμεν τακτικὴν καθειρωθεῖσαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου. Τὸ δεύτερον δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' ἐκ τῆς τύχης.—**Πρ. Φρ.** Ξηροκάμπιον. Δυνασθῆς, ἀρκεῖ νὰ εὑρίσκεσθε ἐντὸς τῆς προθεσμίας.—**Ν. Νικολ.** Κωνπολιτν. Ἡ εἰκὼν θὰ δημοσιευθῇ.—**Ν. Βλασ.** Πειραιᾶ. Ὅμοιαι αἰτήσεις ἔχουν γίνῃ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων. Καὶ διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσωμεν, ἠρνήθημεν εἰς πάντας.—**Κ. Νεαγάρ.** Τάνταν. Ἐξαιρετοῦμεν. Τὸ διήγημα θὰ θεωρηθῇ προσεχῶς.—**Χρ. Σάμ.** Rulkeley (Egypte). Τὸ σταλέντα θὰ θεωρηθοῦν.—**Ἀλ. Σοφ.** Ἀλεξανδρειαν. Ἀπεστέλετε λογογραφίαν.—**Ἐπ. Σκέβρ.** Εἰμπορεῖτε νὰ ἀποστέλλετε ἀντιπρισσὸν πόν σας νὰ τὸς παραλαμβάνῃ. Διὰ τὴν ἔκδοσιν γράφετε ἅμα περασωθῇ. Διὰ τὰς Καταχρ. 25 λεπ. Διὰ τὰς Ἀνταποκρ. 10. Τὸ λογοπέχνημα ἐπιρυλαχθῆτε νὰ τὸ ἀποστείλετε ἐν καιρῷ.—**Μ. Ζάμπ.** Ἄδαναν. Σᾶς εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. Ποίημα ἐλήφθη.—Τὸ πεζὸν θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.—**Ἀλλαλοῦν, Λιλλ. Λέσ.** Λαχαλάδια. **Α. Κόνετ.** Γάκυνθον, **Μαρ. Μαλαχ.** Κωνπολιν. Ποιήματα καὶ διὰ Διαγωνισμὸν ἐλήφθησαν.—**Κ. Π. Παναγ.** Προσέξατε καὶ θὰ ἴδητε ποῖος ἐκ τῶν δύο ἐμιμήθη τὸν ἄλλον. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ κέρδος, ἐκεῖνο εἶναι μεγαλύτερον, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἀσφαλέστερον.—**Φ. Γ. Δέδ.** Ἔλβαν. Εἴχετε ἀποσταλεῖ πενταλέπτον.—**Δαφνοστεφὲς Ναυτόπουλο.** Ἐρεμόθητε λεπτὰ 40, ὁπότε τὰ 2 ἐκ τῶν σταλέντων ἦσαν μετεγειρισμένα. Φύλλα 27 πρὸς 11 λεπτὰ ἕκαστον. Διὰ τοὺς διαγωνισμοὺς παρῆλθεν ἡ προθεσμία.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 20ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ παιγνίου εἶνε αὕτη:

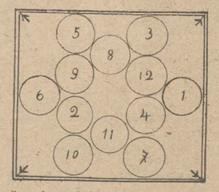

Λύσεις ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

Ἀθηνῶν.—Θεοχ. Γ. Παυλίδης. Ἀπόστ. Γ. Παυλίδης, Νικ. Δ. Σκορδαρᾶς, Θ. Βουλγαράκης, Γεώρ. Δ. Τριανταφυλλίδης, Θεόφ. Ἀθανασιάδης, Μενέλ. Δ. Ρουκουνιώτης, Νικ. Δ. Παρδενίου, Σταμ. Δ. Γρηγοροπουλος, Ματίνα Σ. Ἀογυρ'ου, Ἄγγελ. Δ. Κοτρῶτσος, Ἑλλη Βαφειάδου, Κων. Ι. Τζάθας, Νίτσα Ι. Τζάθα, Γεώρ. Χ. Ἀναγνωστόπουλος, Νικ. Κοτρῶτσος, Δημ. Δ. Μολίτσος, Δημ. Ε. Εὐσταθίου, Ι. Καυτακιδης, Γεώρ. Ι. Κουρέτης, Ἐμμαν. Σ. Ἀνδριᾶς, Γεώρ. Ν. Μαρκέας, Ἀντών. Θ. Αὐγερινός, Δημ. Π. Μαγαλιάδης, Πέτρ. Ν. Παπόπουλος, Ἰω. Κ. Ἰωάννου, Μιλτ. Παπαπανάγος, Β. Τριανταφύλλου, Ἰω. Σ. Κρομιδᾶς, Στέφ. Ι. Κωβαιος. Λεωνίδ. Παπαδόπουλος, Ἀνδρ. Γ. Σιμᾶτος.

Πειραιῶς.—Ν. Δ. Μελετόπουλος, Κ. Ν. Οἰκονόμου. Σπυρ. Ι. Κόκκινος, Ἰω. Σ. Λαγᾶς, Παν. Μ. Καρατζᾶς, Χρυσάνθη Μ. Σταγάκη, Δημ. Ἐφέσιος, Σοφία Γ. Σκριβάνου, Ἀντ. Φ. Ἀντωνίου, Σπυρ. Ι. Κόκκινος, Δημ. Χαραλαμπόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀγουλινίτσης.—Διον. Π. Καρτάλας, Β. Ποιλόπουλος, Δημ. Κουφόπουλος, Ἀνδ. Γιαῦας.

Αἰγίου.—Δημ. Π. Βάβαλης, Κανέλ. Β. Σπυρόπουλος.

Ἀγρινίου.—Ἀναστ. Δ. Λέκας.

Ἀλμυροῦ.—Φωτεινὴ Λομωκίτου, Ἀθηνᾶ Σακελλαρίδου, Ζωὴ Σιάντα.

Ἀμφίσσης.—Ἀθ. Διαμαντόπουλος.

Ἀνδριτσαίνης.—Ἐρζεφὼ Ἀγκυρα, Χρ. Ζαρόγιαννος.

Ἀργοστολίου.—Δ. Ν. Τραμπέτας, Ἀντ. Λαυράνος.

Βέλλου (Κορινθίας).—Γεώρ. Δ. Πιτσούνης.

Βόλου.—Ἀθαν. Ρίζος, Κων. Μαρινάκης, Γ. Μελέτης, Μέλλον Ὀλυμπιονίκης, Ἀπ. Ν. Βόγας, Χαΐν Μ. Λεβῆς, Θεόδ. Ρηγινὸς, Ν. Σ. Γαλανιτῆς.

Βουνοῦ (Τριπόλεως).—Πέτρ. Δ. Πλαντζᾶς.

Γαλαξείδιου.—Παρ. Θ. Κανελλόπουλος, Εὐαγγελία Χ. Σκιαδαρέση.

Γυθείου.—Στυλ. Ἐ. Μπουμπούτης, Σ. Ρουγέας, Ἰ. Ν. Βέρδος, Παν. Λουρούτης.

Εὐξεινοπόλεως.—Θεόδ. Β. Γεωργιάδης.

Ζαβέρδης.—Ὀθ. Χ. Στάχταιας.

Ἡρακλείου.—Γεώρ. Δ. Μυλαθανάκης.

Θήβῶν.—Ὀνούφρ. Μ. Παπαστυφόρου, Ἄγγελ. Κατζῆ ἰωάννου, Ἱερολοχίτης.

Ἰτάκης.—Δικέφαλος Ἀετός.

Καλαμῶν.—Πάτ. Τσόχλης, Χρυσοῦλα Δ. Μαντζουροπούλου, Π. Γ. Ἀραγώνας, Εὐστ. Γ. Ἀραγώνας, Λαρ. Βακαλόπουλος, Π. Δ. Μπενηφάτης.

Καλαρρυτῶν.—Ἀθαν. Α. Τούντας.

Καρπενησίου.—Βασίλ. Βασιλάκης.

Κερκύρας.—Γερ. Κάλλος, Γεώρ. Λινάρδος, Ἠμ. Η. Ἀρώνης, Ἀθαν. Γ. Τζαβανόπουλος, Ἰω. Π. Χατζηπάτρος, Εὐρυβιάδης Θ. Βούγαρης, Σπυρ. Β. Κονιτσιώτης, Μελπομένη Κονισταντίνη, Ἰω. Α. Κορωναῖος, Εὔτυχ. Α. Ἀσεργόρης, Ἰω. Α. Χαλικιᾶς, Δημοσθ. Ε. Καλούδης, Γεώρ. Α. Λεμπέσης, Κων. Α. Βιτσενέκης, Στέφ. Α. Μολφέτας, Ε. Α. Ἀγάθος.

Κορίνθου.—Μ. Α. Τρίκκας, Ζαχαρ. Γ. Δημάκης, Γεώρ. Α. Βλάσσης, Δέσποινα Σ. Κουτουλέντη, Πολυξένη Σ. Γεωργίου, Ἀνδρ. Κ. Μαυλάκης.

Κορωπίου.—Δημ. Α. Γκίκας, Μαρία Ι. Διλαγιάννη.

Κυπαρισσίας.—Νικ. Δ. Γκουντούνας.

Λαρίσης.—Ἰ. Δ. Ράπτης, Ἀριστέα Σπανούλη.

Λαυρείου.—Ἵππολ. Ν. Ρούσσος.

Λεβαδείας.—Θεόδ. Δ. Καβρῆς, Γεώρ. Α. Καβρῆς, Χρυσάνθη Δ. Καβρῆ, Ἀνδρ. Ν. Παπανικολάου.

Λευκάδος.—Λουκ. Ε. Ἐκκλησιάρης, Χρῆστ. Σ. Καχλαμάνης, Νικ. Β. Βλάχος, Μην. Σολδάτος, Δημ. Φραγκούλης, Σπυραντ. Μανολίτσης.

Λεωνιδίου.—Σ. Κελεπρῆς.

Λῆξουρίου.—Παν. Χ. Ἀτσάρος.

Μαγουνίτσης.—Ἀθ. Γεωργαντζᾶς, Δημ. Ζ. Φέκας.

Μανωλάδος.—Δημ. Β. Παπαθανασίου.

Μενιδίου (Ἀττικῆς).—Ἰω. Κ. Μουζάλας.

Μεσολογγίου.—Εὐάγ. Π. Τσίντζος.

Μεσσαρίας (Θῆρας).—Καλλιόπη Δ. Γαβαλᾶ, Ἰω. Δ. Βαρβαρῆς.

Μεσσήνης.—Σταῦρ. Π. Καπέτας, Βασίλ. Γ. Φάκωνας.

Μολάων.—Παν. Ν. Καβουλάκος.

Πατρῶν.—Ἰω. Καρανικήτας, Χαρ. Παπαμαθαῖος, Λαοδάμεια Κίτσου, Σ. Π. Κουτσοχέρας, Σπυρ. Σακελλαρόπουλος, Δημ. Α. Ἰωαννίδης, Δημ. Βασιλόπουλος, Γεώρ. Χαραλαμπόπουλος, Ράλ. Σφακιανάκης, Θεόδ. Α. Κωνσταντινόπουλος, Ἐπαμ. Γ. Ἠλιόπουλος, Γεώρ. Α. Παπαμάνης.

Πύργου.—Νικ. Νούσιας, Γεώρ. Κ. Δημητρόπουλος, Δημ. Ι. Δημητρόπουλος.

Ῥεθύμνου.—Α. Μιαούλης, Μεχμ. Φ. Ι. Σαϊτάκης, Μαρία Ν. Μιαούλη, Ἀλκιβ. Σπανδάγος, Σταῦρ. Παπαδάκης. Ἐμμ. Πετυράκης, Εὐάγ. Α. Κούνουπας, Ι. Ν. Τζάκης.

Σιτσάβης.—Κων. Βασιλάκης.

Σπάρτης.—Κώστ. Ν. Σαρλῆς.

Σύρου.—Φωτεινὴ Παπαδάκη, Ἀθ. Γ. Σφόδρας, Ὀδυσσέα Ν. Κουλουκουνιᾶ, Θεόδ. Α. Βλῆζιώτης, Ζωὴ Κονταρίνη.

Τρικκάλων.—Στέλ. Ν. Ραδινός.

Τριπόλεως.—Χρῆστος Γαλανάκης.

Ὕδρας.—Φλῶρα Α. Μουσατζᾶ, Κυρ. Α. Παγαγεωργίου, Ἔμη Ἰ. Τζάθα, Φραγκίσκ. Γ. Λέδες, Ἀθαν. Ν. Γεραπόπουλος.

Χαλκίδος.—Ἰω. Ε. Παπίλᾶς.

Χανίων.—Ἰδομ. Α. Κανδαράκης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀλεξανδρείας.—Ἀπόστ. Ε. Κωστάλας, Παν. Α. Κουκουλάκης, Βαγιανὴ Ἀλεξίου.

Βασιλικῶν (Χαλκιδικῆς).—Μαρία Θαμᾶ, Ἐμμ. Βαλλαγιάννης, Μαρία Γεωργίου.

Θεσσαλονίκης.—Ζωὴ Δ. Λασκαρίδου, Σ. Α. Ὑφαντῆς, Γεώρ. Φ. Παπαβασιλείου, Ἰ. Παπαβασιλείου, Θεμ. Κ. Βαλαούρης.

Κάτρου.—Εὐαγγελία Γ. Σιδηράτου, Α. Ε. Ρωσσάκης, Γεώρ. Θεμελάρος.

Κουζγουνδζουκίου.—Ἀντών. Μ. Μαλάστος, Ἀσκλήπ. Ν. Ἀναστασιάδης.

Κων)πόλεως.—Α. Γιώργος, Ἀριστείδ. Μαρκόπουλος, Δημ. Α. Χαλκούσης, Κων. Ν. Μέλας.

Νεοχωρίου (Βοσπόρου).—Σαβίν. Β. Θεοδωρίδης, Κων. Ι. Μανραδζᾶς.

Σμύρνης.—Κων. Β. Σκουφόπουλος, Ἑρμιόνη Σκουροπούλου, Χρ. Παντελέκη, Πολυξένη Κ. Ζαββάδου, Παν. Α. Τριφυλλόπουλος, Χρ. Κ. Βλαχόπουλος, Ἐμμαν. Α. Φατσέας, Ἀριάδνη Μ. Βουκουδάκη.

Ὑψωμαθείων.—Κων. Ἀρδος.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1910

261. «MOREAS» (Συνδ. «Δόξα»).
262. «**Δαφνοστεφὲς Ναυτόπουλο**» (Α. Δ. Συνδ. «Δόξα»).
ΔΙΚΑΙΩΜΑ ἐγκρίσεως ἢ ἀναιρέσεως ἑκάστου ψευδωνύμου δρ. 1.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΡΚΑΔΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ἅγιος ἂν δὲν θαυματουργήσῃ, δὲν δοξάζεται.

Σὰν τακτισθῇ ἡ ἀμαξα, πολλοὶ δείχνουν τὸν δρόμο.

Τὸ καλὸ ἀρνὶ βυζαίνει δυὸ μανάδες καὶ τὸ κακὸ σὔτε τὴ μάνα του.

Σὲ σκύλου τὸ προσκεφάλι φωμὶ δὲν ξημερώνει.

Σὲ κρεμασμένου σπίτι μὴ κάνῃς λόγο γιὰ σχοινί.

Μικρὰ μαγειρικὰ κάνουν μεγάλα σπίτια!

Μάτια ὁμόφρα δυστυχισμένα χέρια.

Ἐχθρικὸ καὶ γιδόγερο τὸ κάτι τῶν γειτόνων.

Ἔβαλα ς τὰ γυφτόπουλα καὶ ἐιδάλεξε τ' ἀσπρότερα.

Τάσπρα μιλοῦν, τάσπρα λαλοῦν, τάσπρα εἶν' ποὺ κουδεντιάζουν.

Βάλε τὸ λύκο πιστικὸ καὶ τὸ σκυλὶ ὀρυχάτι.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. **ΔΗΜΗΤΡ. ΕΥΣΤΡ. ΚΟΚΛΑΝΗ**, ἐκ Τριπόλεως)

Ὁ πολιτικὸς δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὴν γνώμην ἄλλων, ἀλλὰ νὰ προφέρῃ ἰδιαίτην του γνώμην, ἀκούων τὰς γνώμας τῶν ἄλλων.

Ἐ. Νίτσα Οἰκονόμου — Βιδόρκα

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΘΕΡΙΝΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΧΙΛΙΩΝ (1000) ΔΡΑΧΜΩΝ

ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν διαγωνισμῶν τῆς Α. ἐξαμηνίας, προκηρύσσομεν ἀπὸ σήμερον νέους ἐκτάκτους τοιούτους, τοὺς **ΘΕΡΙΝΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ.**

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Ἰουλίου θὰ δημοσιεύονται εἰς ἕκαστον φύλλον τῆς «Ἑλλάδος» τρεῖς διαγωνισμοί.

Εἰς τὰς λύσεις δύναται νὰ λάβῃ μέρος οἱοσδήποτε ἀναγνώστης τῆς «Ἑλλάδος» ἀποκόπτων τὸ παρὸν δελτίον καὶ συμπληρώνων αὐτὸ καταλλήλως, ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

Εἰς ἕκαστον δελτίον πρέπει νὰ περιλαμβάνεται ἡ λύσις **ἑνὸς μόνον** διαγωνισμοῦ. Ὅστις δηλαδὴ θέλει νὰ λύσῃ **δύο** διαγωνισμοὺς θὰ στείλῃ **δύο δελτία** καὶ ὅστις θέλει νὰ λύσῃ **τρεῖς** διαγωνισμοὺς θὰ στείλῃ **τρία** δελτία.

Ἕκαστον δελτίον ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἕνα κλῆρον. Ὁ στέλλων τοὐτέστι τρία δελτία θὰ ἔχῃ τρεῖς κλήρους εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ συνεπῶς τρεῖς τύχας.

Λεκάλεπτον γραμματόσημον **δὲν** ἀπαιτεῖται οὔτε ἄλλο τίποτε.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς δημηνίας (ἀρχὰς Λύγουστου) καὶ θὰ γίνῃ μεταξὺ αὐτῶν κλήρωσις.

Διὰ νὰ συμμετάσχῃ ἕνας λύτης εἰς τὴν κλήρωσιν πρέπει νὰ στείλῃ **ἓν δελτίον τοὐλάχιστον ἐξ ἑκάστου φύλλου.** Προσέξατε εἰς τὴν λεπτομέρειαν ταύτην διὰ νὰ μὴ ἀπατηθῆτε εἰς λάθος. — Ἐπειδὴ δηλαδὴ θὰ ἐκδοθοῦν εἰς τὸ διάστημα τῆς δημηνίας 17 φύλλα, ὁ λύτης ὀφείλει νὰ στείλῃ τοὐλάχιστον 17 δελτία, διαφορετικῆς ἡμερομηνίας, ἄλλως δὲν συμμετέχει εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ἕκαστον δελτίον θ' ἀποτελῇ κλῆρον. Ὥστε ὅσῳ περισσότερα δελτία στείλῃ τις, τόσῳ περισσοτέρους κλήρους θὰ ἔχῃ.—Λύσαται κάνεὶς νὰ στείλῃ μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα πολλὰ δελτία.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν δελτίων θὰ γίνῃ εἰς τὰ γραφεῖά μας, δημοσίᾳ ἡ κλήρωσις.

„ΕΛΛΑΣ".—*Πέμπτη 3 Ἰουνίου 1910*

Διαγωνισμὸς

Λύσεις

Ὄνομα λύτου

Τόπος ἀποστολῆς

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ι

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

	α	
δ	β	ε
	γ	

Εἰς τὰς θέσεις τῶν γραμμάτων νὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 1—5, οὕτως ὥστε τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς γραμμῆς α-β-γ νὰ εἶναι διπλάσιον τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀριθμῶν τῆς γραμμῆς δ-β-ε.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. **Κ. Ἀθ. Γαλδικιώτου**, ἐκ Πάτρας τῆς Λάτης).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΙ

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Οἱ σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθοῦσι διὰ γραμμάτων, ὥστε καθέκαστον νὰ ἀναγινώσκεται ἀσματίον πολεμικὸν ἀρχαίου τινὸς Βασιλέως τῆς Εὐρώπης, καὶ πλαίσιος ὀξεῖα μὲν Νήσος τῶν Αἰγαίου, ἀριστερὰ δὲ ἀρχαῖος νομοθέτης τῆς Ἑλλάδος.

(Ἐστάλη παρὰ τῆς Λίδας Ἑλένης Χατζηπέτρου, ἐκ Θεσσαλονίκης).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΙΙ

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων

ΝΙΟΥΣ—ΕΠΟΣ—ΠΑΙΝ

νὰ σχηματισθῇ τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. **Ι. Χαλικιᾶ**, ἐκ Κερκύρας).

Ὁ Κύριος.—Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, εἶδα πῶς ὁ κατπνὸς μοῦ τελειώνει γρήγορα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σ' ἐπῆρα...Μήπως;...

—Ὄχι, ἀφεντικό, μὴ βιάζῃς ἀσκημὴ ἐπορία νὰ γίνῃ σοῦ. Εἶχα οἰκονομήσῃ ὡς μία ὀκᾶ ἀπὸ τὸν παλαιό μου ἀφέντη καὶ ἀπόψη δὲν τὸν ἐστείλεψα.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΝΔΥΜΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ — ΚΡΗΤΗΣ — ΑΡΚΑΔΙΑΣ ΚΑΙ ΗΛΕΙΑΣ — ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΛΛΑΔΑ,,

"ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ,,

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ „ΚΡΑΤΟΥΣ" Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1